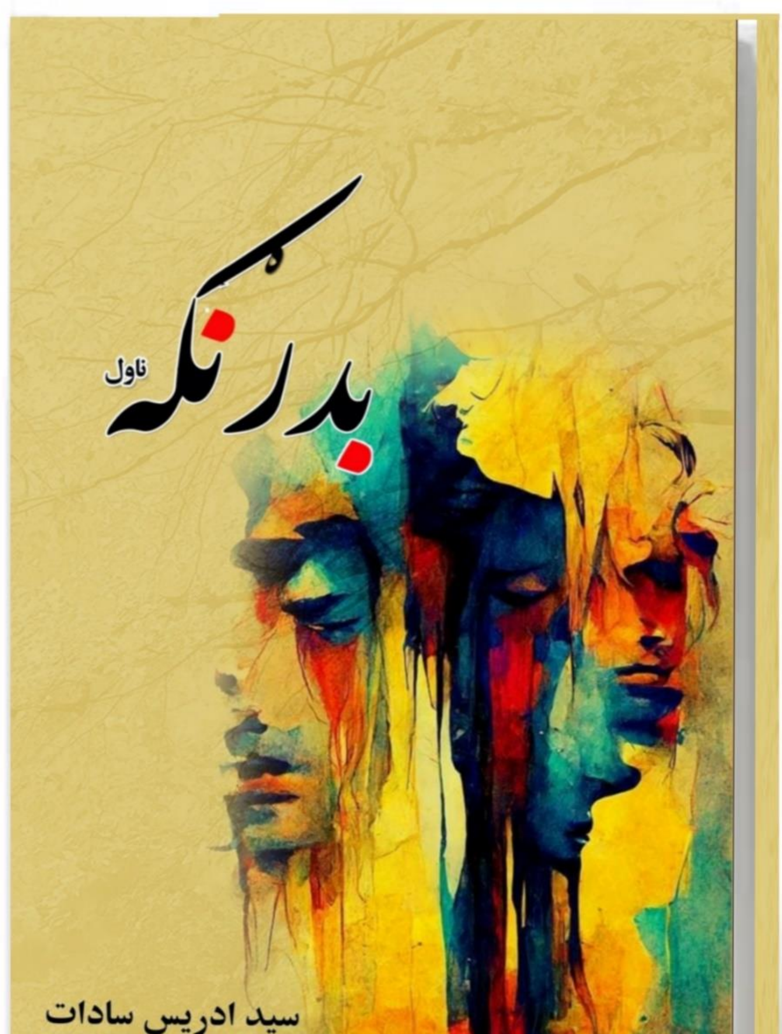

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پیژندنه

نوم . بدرنگه (ناول)

لیکوال . سیدادریس سادات

بڼه . پي ډي ایف

ډیزاین . طیب سکون

کمپوز . پخپله لیکوال

د لیکوال شماره . ۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱

ویبسایټ . www.kesa.blog

د دې کتاب ټول حقوق له لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ټولو هغو ملګرو ته چې د کلیوال

ژوند سره

د زړه له تله مینه لري،

او هر وخت يې زړه غواړي

ترڅو په غرونو رغونو او میرو

وګرځيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

د سهار څلور بجې وې؛ ویده وم.

یو وخت مې پر مخ د تورو زلفو تارونه تېر شول؛ له خوبه پاڅېدم.

سترګې مې ومومښلې، له موښلو وروسته مې وغوړولې، حیران شوم.

حمیرا وه.

راته یې وویل:

کاش اوس هم بیده وای، په خوب کې څومره ښکلی ښکارې!...

ومې ویل:

لا له خوبه راویخ شوی نه یم، تا راباندې بیا د پخوا په څېر خپل لیونی عادت ولید.

ویې ویل:

څه وکړم هنرې؟

ستا مینه هم له معتاد کېدلو څخه کمه نده!...

ومې ویل:

ګوره دا د مینې او محبت فضول او چټي خبرې به ما سره نه کوې خا!...

زه یو شپونکی یم او مینه مې صرف د خپل خدای بیا له خپل ځان سره ده؛ چې هماغه خدای پیدا کړی دی، او له دې دواړو وروسته بیا له دغو څارویو سره ده؛ وګوره کنه، دا څاروي څومره مینه ناک دي، او ته داسې په بې رحمه ډول ورته هر وخت زیان رسوې.

ویې ویل:

نه پوهېږم، چې د هندوانو په څېر به له همدې ګډو او بیزې سره واده کوې؛ او که د یوې ښکلې څهرې درلودونکې میرمن به هم ځانته پیدا کوې؟

ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دا خبرې پرېږده، ته خو د لمرختو نه مخکې نه ويخيږې، دا څنګه نن د شفق پر وخت پورته شوې يې؟

ويل يې:

ته خو کلارې پروت يې، او خرهار دې خيژي.

بيا د دې دعوه هم کوې، چې له حيواناتو سره مينه لرې.

زما خو غوږونه دغې تورې غوا رامات کړل، ټوله شپه مې ترې خوب ونه کړ.

هاغه دى وګوره، خپل خوسی ستې!..

اوهو دا څه وايې؟

دا خو ډيره سخته شوه.

دا به زه پدې ټوله لاره بيا پر شا وړم؟

دا خو لګ مزل ندی، پورته اته ورځې لياره ده.

په کړس يې وخندل، ويې ويل:

دا خو د غوا بچی دی، دومره ورته انديښمن يې!...

که دې خپل پيدا شو، بيا به څه کوې.

دا د ټوکو خبرې ندي، اته ورځې چې دې کله کټی پر شا وتاړه، بيا درته معلومات کيږي.

ويې ويل:

زه له تا سره په ژوند کولو کې دېته اماده يم، تر څو نهه مياشتې ستا ماشوم په ګېډه وګرځوم؛ فکر کووم د دې په مقابل کې به اته ورځې هيڅ هم نه وي.

جلۍ ته ګوره ډيره چالاکه شوې يې خا!..

دا خبرې دې ټولې زه انۍ جانې ته کووم، ته صبر وکه يو ځل پخير ورسيږو.

ويې ويل:

هر څه چې کوې کوه، رازه لمونځ وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځایه پورته شوم، تر غره لاندې یخې اوبه روانې وې، یخو اوبو له پورته نه په لاندې راغورځېدو داسې نغمې ویلې؛ لکه یو عاشق چې خپلې معشوقې ته د مینې کتلو پر وخت له زړه آواز راوباسي او د خپلې مینې ګرم بړاس د ترنم په ټالونو وباسي.

پسرلی وو، ځکه په هوار ډاګ هم وخت تېریده!..

مګر بیا هم مور د احتیاط لپاره خیمې وهلې وې.

په اوبو کې مې لاس دننه کړ، ډیرې یښې وې.

له یخنۍ یې وریږدولم، د اوداسه په نیت مې متې بډ وهلې، تلونکې اوبه په خوشحالۍ له بدنه څڅېدې، مخه ښه یې کوله، او د کونړ سیند په طرف یې په منډه منډه ځغاستل!..

ژر ژر مې اودس وکړ، زنه مې له ډیرې یخنۍ ریږدېده!

بیرته پورته د غره سر ته راوختم، یښې هوا د انسان د بدن پوستکی تخناوه.

په جای نماز ناسته وه، ورته مې وویل:

جای نماز پریږده چې لمونځ پرې وکړم.

نه یې پریږدم!

وئ!

ولې یې نه پریږدې؟

ژر کوه چې لمونځ قضا کیږي.

ویې ویل:

ته چې هر څه وایې ووایه، مګر زه درته جای نماز نه پریږدم.

فکر مې وواهه، ورته مې وویل:

څه غواړې؟

خولې ته یې ګوته نږدې کړه پورته د خیمې کونج ته په داسې انداز زیر شوه، چې ګمان کېده ژور فکر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د یخنۍ لړزې نیولی وم.

ویې ویل:

لومړی خو دې دا الیکافتړ بند که!

دومره یخني هم نشته لکه څومره چې ته رپیږې.

دوهم: لس ځلې کښینه پاڅه، بیا پورته کیږم.

ومې ویل:

څه؟ څه دې وویل؟

ویې ویل څه چې دې واوریدل هماغه مې وویل!.

گني ما پاڅوه!..

څه به مې کړي وای، خو له ځانه سره مې نوټ کړه!.

چې هر وخت شوه، بدل ورنه اخلم.

چې اوس رانه دا لمونځ قضا نشي، د همدې لپاره مې یې شرط ومانه!.

او لس دفې ژر ژر پاڅېدم او کښېناستم.

حمیرا له خندا شنه شوه، او ویې ویل:

هنري!

ته خبر یې؟

تا د خدایې امر د سرته رسولو لپاره زما هم یو امر ومانه!..

پر تا ریښتیا هم خپل رب تر ما ډیر گران دی، ستا مخکنۍ وینا چې ودې ویل:

زما مینه صرف زما له رب سره ده.

اوس راته معلومه شوه، چې ته په حقه یې!..

راشه لمونځ دې وکړه، چې بیا پخیر خپل مزل شروع کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمونځ مې ژر ژر اداء کړ، او د کونړ پر لور مو يو ځل بيا رمه روانه کړه، د غوا خوسی مې په ملا پورې په پړي وتاړه.

حميرا د رمې تر مخه روانه وه، او زه يې تر شا روان وم.

تر څو کوم ښاروی په غرونو او ځنګلونو کې پاته نشي، له غره ليرې يو نيم شخصي باغ ښکاريده.

نور شاو خوا پسرلي خپل کرم پر ځمکه لورولی وو.

هره خوا شنه وه، له ليرې ځايه د رات کيراڼي او ګل لالا بوی هم حس کېده.

خوندوره دره وه، حميرا په خپلو غواګانو سرې سرې کرښې کش کړې وې.

تر څو زما له غوګانو سره يې توپير وشي، د انسانانو خاموشي وه.

صرف تر غره لاندې روانو اوبو د پسرلنيو نغمو سازونه غږول، په اوبو کې ډيری ځګونه له پورته د اوبو په ښکته راغورځېدلو سره جوړ شوي وو.

يو څه مزل مو وکړ، مګر يو وخت حميرا چې د رمې لومړي سر کې روانه وه، ودريده!..

زه وروروسېدم.

رمه ترې مخکې شوه، ورته ومې ويل:

ولې ودريدې؟

ويې ويل:

هنري!

زه تا له تېرو دوو کالو وينم، چې داسې غمګين او ګمنامه ژوند تېروې.

هيچاته هم وخت نه ورکوې.

ما دا هم له چا اوريدلي وو، چې ته يو وخت د اميرالمؤمنين، ځانګړی او راز ساتونکی شخص وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې ته دومره خاص شخص وې؛ بیا دې ولې هغه ژوند پرېخود، او دې گمنامه سفر ته دې راودانگل؟

ما ورته په زیر وکتل، په سترگو کې یې سوچ یوړم.

د تورې جگړې او د سپین ارگ وختونه را په زړه شول، زه د هغې په سترگو کې خپل تېر وخت ته ولاړم.

سترگې مې پټې کړې، او یوه شېبه مې د تېرو شویو خوندونو حس یو ځل بیا په شونډو وڅکه!!!

ویې ویل:

هنري هنري!

څه درباندې وشول څه؟

چې ومې کتل، رمه یو څه لیرې رسېدلې وه.

اوهو ژر ژر رازه چې رمه ډېره لرې ولاړه، په منډه منډه مې ځان وروړساوه!

هغې وویل:

پوره اته ورځې لاره لرو، که چیرې خپله کیسه راته وکړې.

نو هم به له لیارې خوند واخلم، او هم به ستا د غمجنې څهرې په راز پوهه شم.

ما وویل:

زما د غمجنې څهرې تر شا ډېر څه پټ دي؛ امکان لري تا په ژړا کړي ځکه وایم ترې تېر به شو.

ویې ویل:

نه پدې راز خو باید خبره شم، زه نور تاسره په نږدې اوسېدلو دا نشم زغملای چې ته دې خفه اوسې.

ښه چې دا خبره ده، نو واوره:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نن نه پوره شل کاله مخکې زموږ په کونړ کې ډېر خوندور ماحول وو.
ماشومانو به تر غرمو لوبې کولې، لويانو به مو ټوله ورځ په سخته ګرمۍ کې کار کاوه.
موږ د ژوند له کړاؤنو او د ژوند له نا کړدو بې غمه وو.
کله کله به مو د ښار په واټونو کې د پړونو له دوکانونو سره د پټپټوني لوبه کوله او بيا ځينې
وختونه به مو په سرو غرمو کې له ګرمو ختو ځانته ختين کورونه جوړول،
زموږ کور د ښار په منځ کې وو؛ هلته ډېر کم کورونه وو.
مګر ماشومان يې زيات وو؛ زما يادېږي، زه لا پرتوګ ته رسيدلی نه وم.
او کورنۍ راته خالي کميس کړی وو، هغه به هم هر وخت خيرن وو.
دا يواځې زما نه بلکې په پخوانيو وختونو کې د ټولو افغانانو دود وو، چې تر څو به يې ماشوم
پنځه کلنۍ ته رسېدلی نه ؤ، پرتوګ به يې ورته نه کاوه.
د دې په علت بيا زه هم خبر نه يم، چې پرتوګ يې ماشومانو ته د غريب لامله نکاوه؛ که خپل
پخوانی دود او دستور يې عملي کاوه.
خو زموږ کورنۍ ډېره زياته غريبه وه، ماته يې د غربت لامله پوره جامې نه وې کړې.
په هر حال زه د پرتوګ دور ته ورسېدم، وختونه تېر شؤ.
د ورځو نه يوه ورځ مې، مور پلار ته وويل:
تاند جلال آباد ښار ته بوزه!
او په کومه نامتو او مشهوره مدرسه کې يې واچوه، تر څو ورځخه د ستر کتاب قران عظيم
الشان ناظر او حافظ جوړ شي.
پلار مې پدې خبره يو څه فکر وواهه، دا چې زه د مور او پلار يواځينی نازولی زوی وم.
نو د مور اوپلار سره به هر وخت په يوه کوټه کې بيده کېدم، پدې شپه هم زه دلته وم.
پلار مې مور ته وويل:
سمه ده، تاسې اوس لپاره بيده شئ، زه سبا احوال درکووم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې شپه ویده شؤ؛ په سهار مې مور پاڅولم، دواړه پدې راضي شوي وو.

تر څو جلال آباد ښار ته مې بوځي؛ او په یوه ښاري او مشهوره مدرسه کې مې داخل کړي.

زه په هغه ورځ هیڅ خفه نه وم، ځکه زما فکر هم زما په څېر کوچنی وو.

بس دېته خوشحاله وم، چې د جلال آباد ښار ته به ولاړ شم، د هغې ځای خوندونه به وګورم.

د بیروبار او موټرونو له اوازونو خو سترې وم.

خو پدې پوهېدم، چې جلال آباد داسې یو ښار دی، چې پدې ښار کې د ټول مشرقي وګړي، راټولیږي.

او ټول خلک پکې سوداوې کوي.

د پلار سره مې یو ځای له کوره راوتم، دا وخت مې،،،

مور راته وویل:

څه بچیه!

په مخه دې رڼا شه؛ الله دې د خپل ژوند په دغه سخت پړاو کې هم کامیاب کړه.

لومړی تر هډې راغلؤ.

او بیا مې پلار په موټر کې یوه څوکې کرایه کړه؛ زه مې د پلار په غیږ کې کښېناستم، د جلال آباد په لور د کنړ سور پلنکوچ، کوچ وکړ.

زما د خوښۍ او آرامۍ ورځې ختمې او د سختۍ او بېلتون ترخې ورځې شروع شوې.

زه دا مهال نوی نوی پنځه کلن شوی وم، دا زما ځکه یادیږي:

چې پلار مې راته په همدې ورځ یو صفا او سپین پرتوګ کړی وو.

زموږ کونړ خو ټول ښایسته دی، مګر د نوي ښایست لیدونکي ته پخوانۍ ښایست هیڅ هم نه ښکاري!

په لاره کې تر ډیره حده د سور پلنکوچ سره یوځای د کونړ سیند هم روان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د لارې په اوږدو کې يې نوم د کونړ د سيند نه په کلار کلار بدلېده، يو ځای کې د خيوې نوم ته بدل شو، او بالاخره پلار مې راته وويل:
چې اوس هم د کونړ سيند ته د کامې اوبه وايي؛
کومې چې په همدې لاره د پاکستان په کرغيړن سيم اوړي، او د پاکستان عوام ورڅخه گټه اخلي!
زما ښار ته د راتگ دا لومړی پوهه وه، چې حاصله مې کړه!
او هغه دا وه:
هر سيند چې په کومه سيمه تيريږي، نو د هماغې سيمې په نامه سره ياديږي.
د کامې نه بنغرو ته راورسېدؤ، او بيا هم د بهسودو په لاره کومې اوبه چې د کابل نه راغلي؛ او منډې وهي تر څو ژر له کونړ سيند سره يوځای شي؛ او د پاکستان هيواد ووينې؛ راورسېدؤ.
له بهسودو مخابراتو چوک شو، کوم ځای کې چې د انسانانو ډيره زياته گڼه گوڼه وه.
او د انسانانو غال مغال د خلکو غوږونه ورخرابول، يو څه وخت مې هر څه ته له کتلو خوند اخيست.
خو اخر مې غوږونو ته لاسونه ونيول، زه په لومړي ځل د جلال آباد ښار ته راغلی وم.
په دوکانونو کې سراحي موسيقياني لگيدلې وې.
د کبانو له دوکانونو د کبانو تريو بويونه راپورته کېدل، يو ځای مخکې يو هوټل والا په تورو کبابو نارنج زبيښه!
خدای شته زړه مې ورته وشو، مگر ومې نشو کولای چې پلار ته ووايم، تر څو يې راته واخلي.
د جلال آباد په ښار کې پلار پلی (پياده) په مخه کړی وم، د دې ښار په واټونو کې هم زموږ د کونړ په څېر کورونه وو.
چې د چوک په منځ کې وو؛ پلار مې راته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچکه زه ځم، پیسې ماتوم ته همدلته اوسه!.

پام چې بلې خواته ولاړ نشې، زه همدلته د ښار له کورونو سره ولاړ وم.

د ښار له اوازونو ګڼې ګوڼې او د انسانانو له چیغو مې خوندونه اخیستل، بازې هلکان به په لاره ډېر خوښ تیرېدل، مګر بیا یو نیم به ډېر زیات خفه وو.

له خپل ذهنه یې د کارونو بوجۍ جوړه کړې وه، فکر یې کاوه چې ټوله نړۍ یې پر مخ روانه کړې ده.

مګر یوه خبره ورځینې هیره وه:

هغه دا چې که خدای نا خواسته اوس راباندې اِلاهي رزق بند شو.

نو هیڅ هم نشم کولای؛ بس دوی دې الله تعالی پوه کړي.

زه د ښار په یو واټ کې د خپل پلار په انتظار ولاړوم، چې ناګهانه مې یوه چیغه تر غوږه شوه؛ هاخوا دیخوا مې ډېر وکتل څوک نه وو.

یو دم د شا له کوره یو نجلۍ راووته، د شایست پرې تمامه وه، ما نجلۍ ته کتل چې ناڅاپه له کوره یو ځوان هلک هم ورپسې په ځغاسته راوواته!..

لرګی په لاس له غوصې سور، او له خولې یې ناړې بادیدې!..

نجلۍ د سړک پر لور منډه کړه، له هغې خوا پرې موټر په ډېره تیزۍ راغی.

د موټر بانټ د نجلۍ له ګیډې سره ولګېد، نجلۍ یې هوا ته پورته کړه؛ او بیرته د موټر پر ښیښه راپریوته!..

د کرولا ګاډي ښیښه ماته شوه، د نجلۍ ظالم ورور منډه وراخیسته، او د موټروان غاړې ته یې لاس ورواچاوه.

ورته یې وویل:

زما خور دې ولې ووهله، دا زما نیازبینه خور وه، په تا پورې سترګې نه وې؟

ډریور یې درې څلور چکې کش کړ، زه حیران شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پخپله خو ده همدا غوښتل، تر څو نجلۍ ته زيان واوړي، مګر هر کله چې نجلۍ ټپي شوه اوس پرې خفه دی.؟

دا وخت د دې ځای مالک راغی او د نجلۍ ورور ته يې له موټروانه پوره يو لک افغانۍ واخيستې؛ هلک د پيسو په شمارلو لګيا شو.

له کوره پرې ږغ وشو:

وه غلام الدينه هغه نجلۍ خو اوس روغتون ورسوه کنه؛

هلک وويل:

رکه روغه ده، هيڅ بلا پرې نه راغورځي،

له خوا مې تېر شو، دا خبره مې نرۍ شان تر غوږه شوه.

شکر زما د چرسو کار وشو.

دا وخت مې پلار راغی، له لاسه يې ونيوم؛ په لاره کې مې ورته پورتنۍ ټوله کيسه تېره کړه!..

ويې ويل:

بچکه!

ښار دی، هر ډول خلک پکې شته؛ ته دې صرف علم حاصل کړه او بېرته خپل سپيڅلي او له مينې ډک کور ته راځه!..

د دې ښار نامتو جماعت؛ ګمرک جماعت ته يې بوتلم،

پوره پنځه سوه افغانۍ يې زما له پلاره واخيستې،

پلار مې راته وويل:

څنګه شو بچيه!

د جلال آباد ښار دې خوښ شو؟

ما ورته وويل:

هو لالا ډېر ښکلی ښار دی؛ بيشکه چې خوښ مې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار په سترګو کې مې اوښکې راغلې مخ يې شاته واړاوه.
په سترګو يې لاس کش کړ، راتېټ شو.
او راته يې وويل:
بس بچکه!
همدا دې ځای شو، ته به تر دې وروسته همدلته لدې قاري صاحب سره ژوند تېروې.
پلار مې رانه روان شو، ما ډېرې چيغې پخپل پلار پسې ووهلې!
مګر قاري صاحب کلک نيولی وم.
او هر کله چې مې پلار په دروازه ووت، نو قاري صاحب د نورو هلکانو و خواته بوتلم.
راته يې وويل:
دوی ستا ملګري دي، ته به لدوی سره په همدې جماعت کې وخت تېروې.
دا هم ستا الماری شوه، او دا يې هم کيلي ده.
قاري صاحب د جماعت ټول ځايونه راوخودل، زه ډېر زيات خفه وم.
خو خفګان مې بې ګټې وو، ځکه پدې ځای کې له خدای څخه بغير هيڅا هم زما درد نه حس کاوه.
د پنځو کلونو ماشوم او دومره سختي؛ دا ډېره سخته ده، چې ټوله ورځ او بيا د شپې تر دولسو درس ووايې!..
بيا ويده شې، او په سهار څلور بجې درته په لومړي ځل نه پاڅېدلو صبر وکړي، او په دوهم ځل درپسې د ربړ دوره راواخلي او تغمې درباندې ودروي.
خير وختونه تېرېدل، زما خفګان به هم ورځ تر بلې زياتېده.
زه ډېر زيات کوچنی وم، تر اوسه راباندې د الله تعالی د امر حق هم نه جوړېده، ځکه چې زه لا تر اوسه هغه دور ته رسيدلی نه وم، چې انسان پکې خپل ځان پيژني!...
دا چې يو ماشوم خپل ځان پيژندلی نه وي، نو خپل خدای به څه وپيژني؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو خبر دا خو ښه وه، څکه لمونځ د پاکۍ، د ذهن آرامۍ او الله تعالی ته د نزدې کېدو يواځينۍ لاره ده.

او ما سره د خدای نه بغیر هڅې هم بل څوک نه ؤ، چې گيلې ورته وکړم.

له قاري صاحب څخه مې اوریدلي وو، چې هر کله خفه کیدئ نو څلور رکعته د شپې په ناوخته کې تهجد کوئ.

او الله تعالی ته مو خپل مشکلات پیش کوئ، بیشکه چې الله تعالی تر ټولو ښه دعا قبلوونکی دی.

زه به هم ډیری وخت د ستر رب العزت و مخې ته د شپې پر درې بجې کښېناستم.

هغه عالمان وایې:

چې هر کله خفه وې، او د شپې ناگهانه بیداره شوئ؛ نو پوه شه چې الله تعالی خپل څان ته د ودرولو لپاره له خوبه راویخ کړی یې؛ تر څو مشکلات دې درحل کړي.

زه به هم هره ورځ الله تعالی په همداسې وخت له خوبه پاڅولم، ما به تل الله تعالی ته په نیمه شپه ژړل، تر دې وخته دومره پوهېدلی وم، چې د راز و نیاز لپاره که دې نور څوک ونه موندل، نو خپل رب له یاده مه باسه!..

هماغه ستر رب به دې مشکلات در حل کړي.

بس ښه وو، دعا مې الله تعالی قبوله کړه روژه راورسېده، او د روژې نه وروسته اختر وو.

شکر په روژه کې راباندې چا زور او زبردستي نه کوله، او پدې برخه کې یې یو څه نرمي کوله.

خو د خوښۍ خبره دا وه، چې له روژې وروسته ټول هلکان خپلو کورونو ته تلل!..

څکه چې اختر وو او په مدرسو کې رخصتي صرف او صرف په اختر کې وي.

ما خپل رب ته د شکرانې په نیت پدې کم عمر کې پوره اتلس روژې ونیولې، غوښتل مې نورې هم ونیسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې تر حده زیات خوشحاله وم، مگر د اتلسو روژو وروسته په مدرسه کې د مدرسې دوه نیم زره شاگردانو ته غونډه ونیول شوه.

ټول شاګردان له ډیرې خوشحالۍ څخه په جامو کې نه ځاییدل، هر یوه به ویل:

یا ربه خپل دوهم جنت ته مې یو ځل بیا بوزه، که یوه ورځ هم پکې تیره کړم.

ستا دا احسان به په لکونو لکونو روپو هم ادا نشم کړای!

په نیم ساعت کې د مدرسې ټول شاگردان په صفونو کې سیده سیده کښیناستل، د مدرسې شور په آرام آرام کښیناست، په لوډ سپیکر کې یې لومړی د تلاوت لپاره زما د اطاق ملگری امجد علي چې خدای تعالی ورته ډیر ښکلی اواز ورکړی وو، راوغوښت.

هغه پدې ورځ چې د اختر له ورځې کمه نه وه، د زړه له تله تلاوت وکړ.

او ښه خوند یې ورنه واخیست، له تلاوت او نعت وروسته د دې اعلان وشو، چې د اختر په ځلورمه به د مدرسې ټول شاګردان مدرسې ته حاضري ورکوي.

زما سترگې له ډیرې خوشحاله را ډکې شوې، ما ویل چې له ډیرې خوشحالۍ ټوپونه ووهم، هوا ته والوزم؛ په یخه هوا کې لکه مسافره مرغۍ دورې ووهم او تر ډیر ځنډ وروسته د خپلې ځالې پر لور فنا شم.

د دې ورځې نه یوه ورځ مخکې زما پلار ته هم قاري صاحب زنگ وهلی وو، هغه هم مدرسې ته راغی.

په کلار کلار د اخر له طرفه یو یو صف اوچتېده او رخصتېده.

زما زړه ټوپونه وهل او دا مې له ځانه سره ویل:

چې کله به وي، زموږ قطار هم رخصت کړي؛ له مدرسې راووتم.

بیرون مې پلار ولاړ وو، له لاس یې ونیوم.

او روان یې کړم؛ له پلار سره مې نه یادیږي؛ چې څومره وخت خبرې نه وې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو فکر کووم، اته نهه میاشتې به یې کیدې څکه هر کله چې مې پلار زه په مدرسه کې شامل کړم.
هغه وخت لنډ لوی اختر تېر شوی وو، ما ډیره زیاته مسافري په پنځه کلنۍ کې کړې ده.
ته خو دادی شل کلنه یې، بیا دې هم د شلو ورځو مسافرۍ ته خلق تنگ دی؟
حمیرا وویل:
ستا کیسه واقعا خوندوره ده، زه نشم کولای چې هڅې وخت تېر کړم.
باید چې وایې ورم!..
ما ورته وویل:
ته لیونۍ شوې یې، لمر ته وگوره سره غرمه ده.
رمه ودروه، چې چیرته کښېنو او ډوډۍ وخورؤ.
ویې ویل:
ستا کیسه هم یو ډول خوراک وو، نه پوهېږم مَړه یې کړم.
د رمې په منځ کې یې منډه واخیسته، په لگ وخت کې د رمې تر اخره ورسېده، ټوله رمه یې ودروله!
ما هم له شا څخه خوسکی راښکته کړ، یو څه شېبه مې ملا کگه نیولې وه.
بیرته مې سمه کړه، ما کیږدۍ د خره له شا څخه راکوزه کړه اوږد لرگی مې یې خلاص کړ؛ د غره سر ته په راشنو شویو کبلو مې ولگوله، حمیرا هم اور ولگاوه او د هغه سیرلې چې په لاره کې مو حلال کړی وو؛ غوښه یې په اور کېښوده، د جواب چې لپاره یو څه وړاندې ولاړه!..
ما هم لاندې په یخو اوبو د ماسپښین لمانځه لپاره اودس تازه کړ.
بیا راغلم، او په شین ډاگ کې مې د لمر څخه د قبلې اندازه ولگوله.
په لمونځ ودرېدم، د لمانځه له ختمېدو سره مې حمیرا ولیدله چې راغله په لاس کې یې نارنج او مالټه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته مې وويل:

دا دې له کومه کړل؟

ويل يې:

هالته مخکې يې ډيرې زياتې ونې وې، ته دا ونيسه چې زه هم لمونځ وکړم.

هغې هم لمونځ اداء کړ، د سيرلي غوښه مو ښه په ماړه نس وخوړه.

او يو ځل بيا مو خپل مزل پيل کړ، حميرا وويل:

ښه نو هنري!

نور انتظار راباندې مکوه، کيسه شروع کړه، ما ورته وويل:

تاته چې اوس زما کيسې دومره خوند درکړ؛ دا چې ته پکې زما مينه، زما خيالات او راتلونکې پيښې واورې، نو څومره خوند به ترې واخلې؟

ويې ويل:

بس خبرې دې نورې نه منم، کيسه کوه!

ومې ويل:

بيا زه کور ته راغلم، اختر وو، او زموږ ښکلی کونړ د واورې په يخ پوښل شوی وو.

دا بيا د مينې هغه خوندورې شيبې وې؛ چې ما يې ډير وخت انتظار کړی وو.

او تر ډير وخت وروسته کور ته راغلی وم، ما په مدرسه کې ډير څه زده کړي وو.

زه غريب وم، پدې پوهېدم چې پلار مې په کور کې د غربت په حالت کې ليدلای نشوم، ځکه مې هر ډول سختۍ ته غاړه ايښې وه.

د يوې يوې ورځې په تېريدو سره به نيم نيم کمېدم، ځکه چې د مدرسې وخت مې ورځ تر بلې رانږدې کيده، د اختر په شپه مې پلار ښاري هټيو ته بوتلم؛ تر څو د اختر ټول لوازم راته واخلي!..

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار مې دې خدای ژوندی لري؛ ډېر څه یې راته واخیستل او په آخر کې خپل کور ته راستانه شؤ.

د اختر په شپه مې څلور پنځه واره بوټان په پښو کړل، تر څو ویې ګورم چې تلي یې ښه دي او کنه؟

یو ځل مې بوټان په پښو کړل، یو څه بیرون راووتم، تر څو ویې ګورم؛ بیرون په حویلۍ کې ګرځېدم.

ښکلې فضا قایمه وه، یخه شپه، د واورو غونډوسکي او خاموشه خاموشي!...

دا وخت مې ناګهانه یو دروند غږ واورېده، بې هوښه شوی وم.

یو وخت دی؛ سترګې مې خلاصې کړې، په یو داسې کور کې وم؛ چې د خیمو په څېر مثلث ډوله چت یې درلود، مګر له لرګیو جوړ وو.

ښیښې یې درلودې، بیرون ښیښو کې له لیرې ځایه داسې غرونه نظر ته راتلل، چې په ګڼو ځنګلونو پوښل شوي وو.

د واورې طوفان وو، تیاره هم خپره وه.

لرې ځنګلونو کې د څېرې په پانړو له سره تر پایه واورې پرتې وې.

د خونې په کونج کې اور لګېدلی وو، یوه زړه بوډۍ کوټې ته راننوتهٔ!

ورته مې وویل:

زه دلته څنګه راغلم؟

هیڅ یې هم ونه ویل، بیا مې وویل:

تاسې څوک یاست؟

هغې په اشارو هڅه کوله، تر څو ما پوه کړي.

ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې وکړه کنه، په کتابچه کې یې راته یو څه ولیکل!

را مخته یې کړل.

ما یوازې مدرسه ویلې وه، که چیرته مې ورسره مکتب کې هم یو څه وخت تېر کړی وای!..

نو امکان لري په لیک او لوست به پوهېدم.

خو خیر په عمر پېښې ښځې زه په اشارو دومره پوه کړم.

چې هغه گونگې ده، زه ډیر کوچنی وم.

څکه نو بوډۍ ښځې ماته په گونگې ژبه الاهو پیل کړه:

هم هم هـــــم ، هم ههم ههم ، هــــــم هــــــم هـــــم.

زما پر سینه یې لاس کش کاوه، هغې ډیر په مینه راکتل او په خپله گونگې ژبه کې یې پدې پوهولم.

چې زه اوس لپاره په یو محفوظ ځای کې یم.

او د هغه تر څنگ به هیڅوک هم ماته کوم زیان ونه رسوي.

بوډۍ ښځه ډیره مهربانه معلومېده، تر څو ورځو وروسته زه هم لگ لگ راجوړ شوم.

مگر په هیڅ هم پوه شوی نه وم.

ما غوښتل په حقیقت پوه شم، مگر زه به د گونگې ښځې په اشارو څه پوه شوی وای.

بوډۍ ښځه به سهار وتله، او ماسپښین به د یو څه خوړو سره راتله.

مگر د حیرانتیا خبره خو دا وه:

چې بوډۍ ښځې هیڅ کار نکاوه؛ بیا به هم هره ورځ موږ سره کړي کبان خوړل، په هغې یخنۍ او واوره کې هغې تروو کبانو بېل ډول خوند کاوه.

مثلثل پوره یوه میاشت واوره ووریدله، واورین توپان وو.

په آسمان کې ویروونکو تورو وریځو د قهر نارې وهلې او د پشمونو په څېر ښکلې سپینه واوره یې په توره ځمکه لوروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې توفان دومره تېز وو، که د کور ښيښې نه وای.

نو ډير ژر به په کور هم رانړوتې وای، زما ډير ساړه کېدل او پدې طوفاني ورځو کې به مې خپل لاسونه په اور گرمول!

ښه وو، تر دوو مياشتې وروسته يو ځوان هلک کور ته راغی.

هلک سره کښېناستم، ما هغه نه پېژانده مگر هغې ځان داسې خوده.

چې امکان دې ولري؛ ما پيژني.

تر دوو مياشتو مې هيڅا سره هم خبرې کړې نه وې، بيخي مې زړه تنگ وو شکر چې دا ملگری را پيدا شو.

هلک راته وويل:

ځوانه!

دا دوه مياشتې کيدې، چې ستا فکر راسره وو، ما ويل چې ته به څنگه شوی يې!.

شکر چې اوس مې وليدلی روغ يې!

ما خپل بانه گان گول کړل، او د هلک سترگو ته زير شوم.

هلک مور ته وويل:

ادې، يوه پياله د شيدو چای خو وکړه،

کيسه يې پدې ډول پيل کړه:

په هغه ورځ چې ستاسې ښار بمبار شو.

په هغې ورځ زه ستاسې و گزر ته د دې لپاره درغلی وم، چې هلته هم لکه د نورو ځايونو په څېر د مخابرې سيستم جوړ کړم.

مگر ناگهانه الوتکې راغلې، ستاسې په ټول ښار يې بمباري وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې په ښار کې یو نفر هم ژوندی پاته نشو، ما وکتل چې یو ماشوم د ښار په یو سړک پروت دی او ساګانې اخلي.

هغه ماشوم ته وې.

دا وخت روسیان راغلل ما ورته خپل کاري سند وخوده، ځکه یې زه او ته پریښودؤ.

ته مې دلته د ګونګۍ مور کره راوستلې او زموږ کارونه ډیر زیات وو.

نو ځکه درنه زه ولاړم،

ما وپوښتل:

زما مور او پلار به څنګه وي، ځوان هلک وویل:

ستاسې په کلي کې یې هم هماغه کار کړی دی، کوم چې یې په نورو ځایونو کې کړی دی.

هر شخص ته یې ویلي دی.

دوست یا دښمن؟

چې چا ورته دښمن ویلي دي، هغوی یې وژلي دي.

او چا چې ورته دوست ویلي دي، هغوی ژوندي ګرځي.

ما خپل سر ته لاسونه لپه کړل، زه ډیر زیات ناشکره وم؛ ځکه که چیرې زه مسافر وم، نو مور او پلار خو مې شکر ژوندي وو کنه!

د مینې نه ډک ژوند خو مو مدرسه کې هم وو.

سخت زیات مې وژړل، ګونګۍ ښځه او ځوان هلک ډیر زیات خفه شؤ.

اوس نو مشکل دلته ؤ؛ چې زما والدین به ژوندي وي او که مړه؟

حمیرا وویل:

یاره د کیسې اوریدل دې، یو څه سخت شول؛ ځګه زه پوهېږم چې تر دې وروسته به ضرور پکې د مرګونو خبرې وي.

او دا خبرې زما هیڅ نه خوښیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته مې وويل:
تر دې وروسته د مرگونو نه، د مينې اصلي داستان شروع کيږي.
او اصلي کيسه خو له همدې ځايه پيليږي، تر اوسه خو ته د کيسې په سر او اخر نه پوهېدې؛ مگر تر دې وروسته به په ټوله کيسه په ښه ډول پوهېږې.
ای ليونی:
دا وگوره ماته ښکاري، لمر په کوزېدو شو.
او د ماذديگر د لمانځه وخت دی، سيوري مو وگوره درې چنده لوی ښکاري!
جماعتونه خو نشته؛ چې آذان واورؤ، مگر دومره پوهېږم چې د لمونځ وخت په همدې ښو ښکارېدلو سره داخليږي.
يو ځل بيا مو رمه ودروله، ټولو څارويو په روانو اوبو کې خولې ووهلې؛ زه يې سرته ورغلم.
اودس مې تازه کاوه، عادت مې وو.
چې تر هر لمونځ مخکې به مې ضرور اودس کاوه.
ځکه چې پدې سره به تازه کېدم او زما په څېر د شپونکيانو د ژوند خوندونه خو په همدې کې وي کنه، په يخو او روانو اوبو اودس، د لارو ښکلې منظرې او زموږ زاړه يادونه؛ واه!
خولې ته مې اوبه اچولې وې، چې له ليرې ځايه مې يو انسان وليد؛ روانو اوبو ته ناست دی، استنجا پکې کوي.
اوبو مې له خولې څخه ټوپ کړ، ټوخې ونيوم.
زړه مې هم راجگ شو؛ بيا مې شاته رمې ته وکتل چې اوبه يې څښلې، د سرې و خواته ورغلم.
بغير له پوښتنې مې يوه کلکه چکه کش کړ، چې ولې يې په روانو اوبو کې استنجا کوله!
بيا مې رمې ته اشاره وکړه، چې نه وينې هلته څاروي اوبه څښي؛ پدې اوبو کې انسانان اودوسونه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم چې په حقه وم، او که په ناحقه!

مګر په خپله غلطۍ مې قانع کړ، هلک چې رمه ولیدله؛ هیڅ یې هم ونه ویل!..

فکر یې کاوه، چې د دومره غټې رمې سره خو به ضرور یو څه شپونکیان وي او په آرامه یې خپله لیاره ونیوه.

زه هم خپلې کیږدۍ ته راغلم لمونځ مې وکړ؛ حمیرا له غوټې پخوانۍ مالټې کومې چې یې د غرمې لمونځ پر وخت شوکولې وې، راوویستې، خوند یې وکړ یاره!..

ځینې مالټې پکې سرې هم وې، حمیرا وویل:

ته خبر یې هنري؟

ما وویل:

د څه نه؟

ویې ویل:

د دې مالټو د راز نه؟

ما وویل:

نه نه یم خبر ته مې خبر کړه کنه.

ګوره هنري؛

د دې مالټو رانیول؛ د افغانانو لپاره ندي، دا مالټې روسانو د ځان لپاره کرلې وې.

او هغوی پدې پوهېدلي وو، چې دغه مالټې صرف زموږ د مشرقي په ګرمو هېوادونو کې را زرغونېدای شي.

نو ځکه یې د دې مالټو تخم دلته راوړ.

ما وویل:

نو پخپله روسیه کې یې ولې نه کرلې چې دلته یې راوړلې؟

ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسیه ډیره یخه ده، او سرو کال پکې بارانونه کیږي.
هغوی د ننگرهار او مشرقي په رقم گرم ولایتونه نلري او کوم ځای چې یې گرم لیدلای دی،
هلته یې دا مالته کرلې ده.
ما ورته وویل:
نو ریښتیا اوس خو روسیه نشته، اوس یې ولې بازار ته نه راوباسي؟
ویې ویل:
نه پوهېږم، شاید اوس یې امریکایان وړي؛ ورته مې وویل:
الله تعالی دې لکه د پخوا پشان د افغانانو یو بل ټولی جوړ کړي، تر څو د کفارو په مقابل کې
ودریږي.
انشاالله لومړي سر کې به یې زه ولاړ یم.
زما په کابل کې د امریکانو ظلمونه له یاده نه وځي، او د یو یو ظلم پوښتنه به ورنه ضرور
کووم.
حمیرا:
ریښتیا ژر ژر کوه، چې کیسه واورم؛ خیمه وچته کړه.
ما ورته وویل:
کیسه خو به واورې مگر شپه راروانه ده او د تور غره بیخ ته ځان رسول دي.
هلته یو کلی دی، زموږ خپلوان پکې دي؛ تېره شپه خو مو په ډاگه وکړه.
دا شپه خو باید یو څه ښه وکړو.
خیمه مې راغونډه کړه؛ د خره پر سر مې وتړله، د غوا خوسی هم په گرځېدو راغلی وو.
او له عذابه یې شکر خلاص وم، نورې به ژر په گرځېدو راتلې!..
مگر دې ډېر زیات پعذاب کړم، خیر د غوا پې یې رودلې!..
نه مې غوښتل چې خنډ شم پکې؛ حمیرا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هنري شپه راروانه ده، دا وروسته هم شیدې رودلی شي.

اوس باید مورې ځان د تور غره تر بیخه ورسوو؛ ما ورته وویل:

د والدینو مینه چې هر ځای کې ووینم، ژړا راځي.

زه به څنګه دا وزه د خپلې مور نه جلا کړم.

حمیرا وویل:

هنریییی!

خدای ته وګوره!

ناوخته دی، خدای ناخواسته د شپې مو رمه چېرته د شرموخانو خوراګ نشي.

ما وویل:

سمه ده سمه ده.

تا د والدینو د بېلتون درد چېرته لیدلی دی، ته خو بس دېته تکړه یې؛ چې زما په کیسه کې د خوندونو ځای واورې.

او له سختیو یې تېره شې، ځکه چې تا د درد په اړه نه هم څه اوریدلي دي، او نه دې هم څه لیدلي دي.

خیر هغه دی، موړ شو، څه چې پخیر ځو.

د ماذدیګر لمر د غره پر سر نیمایې ښکارېده، تر غرونو ور ها خوا وچه بیدیا او دښته معلومېده.

شکر چې د شپونکیانو لاره په شنو غرونو او د یخو اوبو پر غاړو وي.

حمیرا وویل:

خا کیسه کوه، هنري!

ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سره تر ټولو زيات تشويش د دې وو؛ چې مور او پلار به مې ژوندي وي او که خدای نا خواسته وفات شوي به وي.

دا چې زه ډير کوچنی وم، نو دا مې نشو کولای چې په يواځې ځان دومره ستر غمونه وزغمم.

ځکه نو تبې ونيوم، تر درې مياشتو په پالنگ کې پروت وم.

دا مهال زه اووه کلنی ته ورنږدې شوی وم؛ د مدرسې برکت مې دا وو چې يو لمونځ هم رانه شکر نه قضا کېده.

تل به مې لمونځونه کول او په دعاوو کې مې له خدايه صرف يو سوال وو.

هغه دا چې يا ربه ته وکړې، چې زما په مور او پلار څه شوي نه وي.

وخت تيرېده، يو وخت د بوډۍ ښځې ځوې جعفر راغی؛ راته يې وويل:

مبارک شه تانده؛ ستا مور او پلار ستا په ديدن پسې تر دې ځايه راروان دي، هغوی ستا نه په جداوالي پوره دوه کاله وير کړی دی.

هغوی ته مړ حساب کړی وې، ما ورته وويل:

څه جعفره وروره؟

د خوشحالۍ اخيري حد وو، ټولې پوښتنې مې له ياده ووتلې؛ ورته مې په سلگو وويل:

جعفره وروره!

هغوی پخير څه وخت دلته راځي.

ما له خپله ربه دا دوه کاله همدا دعا غوښتې وه، او شکر هغه دعا مې خدای قبوله کړه!

له ما مرض کډه وکړه؛ او د کور په سينگارولو مې پيل وکړ.

جعفر ويلي وو:

مور او پلار به دې تر دې ځايه پوره په دوو ورځو کې راورسيږي.

ما وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه دا کوم ځای دی؟

ویې ویل:

دا د کونړ هغه سیمه ده، کوم ځای چې له پاکستان سره بندر لري.

او مور او پلار بدې ځکه په دوو ورځو کې راروسیږي؛ چې د برید پروخت هغوی ایران ته پنا وروړې وه.

او اوس هغوی ایران کې اوسیږي، دلته ورته ما د راتللو اجازت اخیستی دی.

او له هغې ځایه البته دوه درې ورځې لګیږي، ها هغه وخت ټول سړکونه خامه وو.

او یو سړک هم د اوس په رقم پوښ نه وو، که روسیه راغلې وه، نو د خپل مطلب لپاره!

پدې سره یې د افغانانو په سترګو کې خاورې شیندلې، چې موږ تاسې ته سړکونه او پلونه جوړوو.

حمیرا وویل:

که څوک ستا دښمن وي، هغه تاته په هیڅ صورت کې هم ګټه نه درسوي.

ما وویل:

پر موږ یې احسان نشته؛ د دې سړکونو او تونلونو په بدل کې یې راته ناموسونه لوټلي دي؛ د جرګو د خلکو له سرونو یې پټکي غورځولي دي، د قدر وړ خلک یې راته بې عزته کړي دي.

حمیرا وویل:

اوهو هنري؛ کیسه دې ډیر خوندور ځای ته رسولې ده.

کیسه وکړه، مور او پلار خو دې ښه دی ژوندي وختل!

ترخه موسکا مې وکړه؛ ورته مې وویل:

هو ژوندي وختل؛ مور او پلار مې ریښتیا هم د دې ورځې په سبا راورسېدل!

تر کلونو وروسته مې یو ځل بیا د پلار د سینې خوشبویې حس کړه، او د مور د شفقت خبرې مې واورېدې، ژړا راغله بیرون راووتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوښتل مې والوزم، په لمدو غرونو مزل وکړم؛ چيغې ووهم.

او د زړه د خلاصه نارې کړم؛ چې يا خدايه ته څومره مهربانه ذات يې!

تا د يو ماشوم د دعا په بدل کې د هغې مړه مور او پلار بېرته راژوندي کړل؛ ته چيرته يې

خدايه!

زه له تا سره دومره مينه لرم؛ چې په دې ټوله موجوده زمانه کې به يې څوک درسره ونه لري.

خدايه!

ستا لپاره دې؛ زما سر سل ځله قربان وي.

يا ربه!

که چيرې ستا د دين د حفاظت لپاره په دنيا کې کوم عسکر ته ضرورت وي؛ نو تر ټولو لومړی

عسکر دې، زه يم.

بيرته کور ته راغلم؛ پدې خبرو سره مې زړه يو څه سپک شوی وو.

مور مې د پخوا په شان په کوټه کې د پالنگ منځ ته کښېناسته؛ او د ماشومتوب د مينې ماتولو

په پار يې راته کيسه شروع کړه.

مگر له هغې دا هېر وو؛ چې پر ما کلونه تېر شوي دي.

دردونه راباندې تېر شوي دي؛ زه پخپله ټول کيسه کيسه يم.

د بوډۍ ښځې او جعفر ورور خواهش همدا وو؛ تر څو مورږ همدلته پاته شو.

او همداسې مو وکړل؛ د دې لپاره چې کيسه خوندوره کړم، نو يو څه مخکې به ولاړ شم.

وروسته دې په کيسه پوهوم،

حميرا ووېل:

سمه ده.

په کابل بازار کې د يوې سينما ټکټ پلورونکی شوم؛ دلته به ډول ډول خلک راتلل!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ځای کې راته وظیفه جعفر ورور پیدا کړه؛ هر ډول نجونې، هلکان، بوډاګان او د پاخه عمر والا خلک به دې سینما وو ته تلل!

د شاهرخ نوی فلم راغلی وو؛ نوم یې له ما هېر دی.

البته کویلا وو که کولا نوم یې وو؛ ډېر زیات رش پرې جوړ وو.

په سینما کې به هر چا د کویلا فلم پوښتنه راځخه کوله؛ چې کله نشریږي؟

دلته په کابل کې داسې ماحول دی، چې هر سړی آزاد دی.

د هر چا چې هر څه زړه وي، هماغسې کوي.

ډېر خلک د خپل ذوق لپاره سینماوو ته تلل، د دې سربېره مسجدونه هم په همدې خلکو آباد وو.

یو نیم نفر خو به لا ویل:

زه لمونځ کووم، بېرته راځم؛ یو ټیکټ راته ضرور وساته، نه پوهېږم مګر دې خلکو هم د جماعت حق اداء کاوه او هم یې خپل ذوق خړوباوه.

په هر حال په همدې ورځو کې د سینما مخې ته ولاړ وم، خلکو ته مې ټیکټونه ورکول؛ یوه نجلۍ راغله!

د دې په راتللو سره ټیکټونه ختم شول.

ما ورته وویل:

وبښئ، ټیکټونه ختم شول.

تاسې سبا راشئ، ویې ویل:

خیر دی له ډېر لیرې ځایه د کابل سینما ته راغلې یم.

پښتو یې خوږه خوږه ویله؛ آواز یې راباندې خوږ ولګېد.

په چپ اړخ کې مې لس ټیکټونه د دې لپاره ایښي وو، تر څو په ګرانه بیه یې خرڅ کړم.

فکر مې وواهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې له ځانه سره وویل:

که چیرې دا ټیکټ ورکړم، زما ګټه ورکې ورکیږي.

ورته مې وویل:

وبښئ ټیکټ نشته، نجلۍ په غمجن زړه روانه شوه.

ما لس ټیکټونه راواخیستل؛ د سینما و مخې ته ودریدم.

تر څو په ګرانه بیه یې وپیرم، په لسو کې مې پنځه دانې په درې چنده ګټه او نور درې په دوه چنده ګټه خرڅ کړل.

دا وخت مې وکتل؛ د سینما عمومي مدیر راغی.

شاته ورپسې نجلۍ هم راروانه وه.

حیران شوم، لاس په لاس یې په درغلۍ ګیر کړم؛ مدیر راته سترګک وواهه.

ویې ویل:

هلکه څنګه ته په غیر قانوني ډول ټکټونه خرڅوې؛ ها؟؟..

ته د پامیر د سینما له قوانینو خبر نه یې؟؟..

مدیر بار بار سترګکونه وهل؛ ما سره ټول پدې کار راځي وو.

څکه چې دوی راته معاش نه راکاوه؛ ما به له همدې خپلې پیسې پوره کولې.

نجلۍ وویل:

څنګه دی؛ ماته دې ټکټ نه راکاوه؟

اوس له دندې ګوښه شوې، خوند یې درکړ؟

ورته مې وویل:

دا دې ښه کار ونکړ، پدې ورځ مدیر په اشارو پوه کړم او د ټولو خلکو په مخکې یې له سینما وشړلم.

په سبا بیا پخپل ځای ناست وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هههههههه

ټولو راته کتل، ما ورته وویل:

ولې راته داسې ګورئ، په ډېره سخته یې وبښلم.

مدیر راته ویلي وو.

چې پام کوه، چیرته بیا ګیر نشې.

تر څه وخت ورسته د امر خان نوی فلم ریلیز شو.

هماغه نجلۍ بیا راغله؛ خو دا ځل یې بخت ښه وو.

ټکټونه وو؛ مګر د دې زړه به چا ورکړی وای، چې له ما دې ټکټ وغواړي.

هغې یو ځل زما شیطاني د سینما مدیر ته کړې وه، دا ځل یې ما سره د سترګو مخامخ کولو جرأت نه درلود.

ما یو یو نفر ته ټکټ ورکاوه.

نجلۍ راته تر سترګو لاندې لاندې راکتل؛ په مینه مې ورته وخندل.

لاس مې ورته وخوراوه؛ د راتلو اشاره مې ورته وکړه، ځان ته یې ګوته ونیوله.

سر مې ورته وخوځاوه، هو تا خایم.

زړه نازړه ورو ورو راغله.

ورته مې وویل:

ټکټ مو پکار وو؟

ویې ویل:

هو

نو مخکې به راغلې وې؛ دا ښه دی چې ما درغږ کړل؛ ګنې بیا درنه ټکونه ختمېدل.

ګلابي خندا یې وکړه.

او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده ده؛ تر دې وروسته هیڅاته هم ستا شیطاني نکوم، مګر زما غلطي هېره کړه؛ او معاف مې کړه.

د مینې تبسم مې وکړ، سر مې وخوځاوه.

دا نجلۍ پر خوا مې مخ ورواړاوه، ورته مې وویل:

کومه غلطي؟

ویې خندل؛

له خولې یې بې اختیاره ووتل!..

بدرنګه!..

منډه یې واخیسته او د سینما په دروازه داخله شوه؛ د نجلۍ سره په داسې خبرو کولو مې یو څه ذهن ته راغلل.

زما اصلي منزل بل څه وو؛ سینما او ټکټ خو هڅې بوختیا وه.

خېر دا به وروسته درته ووایم؛ دې نجلۍ به ډېر زیات پعذابولم.

ډیری وخت به یې له کاره ویستم؛ اکثر وخت به راته مدیر ویل!

ته په څه بوخت یې؟

ولې خپلو کارونو ته توجه نه کوې؟

ما به ترې ښښنه غوښته؛ بس خطا شوم.

د نجلۍ سره مې مینه وشوه؛ د کابل نجونې آزاد خیاله دي.

د هیڅ شي پروا نکوي؛ مګر په مینه کې تر هر څه تیرې دي، د نجلۍ نوم اسما وو!

په ښایست کې یې تر هر چا لومړی مقام ګټلی وو.

که چیرې تاسې پخپله خیالي نړۍ کې یوه ښکلې نجلۍ جوړه کړئ؛ او بیا ووایې چې دا نجلۍ هغسې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو نه تاسې سل په سلو کې په غلطه یاست؛ ځکه د داسې ښکلا تصور هیڅکله هم ما نه وو کړی، پر ما هم ځواني تېره شوې وه، هرو مرو به مې په خیال کې له ځانه سره ښکلې نجونې جوړولې؛ مګر دا له هغوی ټولو څخه جلا وه.

د دې پیکې کوم چې په یو خوا پروت وو، توبه وژل یې کول!

د آزادۍ ارمان یې رانه هېر کړ.

هر وخت به یې له خپله جېبه پیسې مصرفولې، حالانکه دا چاره یې زما نه خوښېدله، مګر بیا هم هغه له خپل عادته نه ګرځېده.

ویل یې:

زه خو ټوله ستا یم، بیا نو دا پیسې څه دي.

دا کاغذونه خو ماته مینه نشي راکولای، خدای ناخواسته که ته راسره نه یې بیا به زه په دې پیسو څه کووم.

قبر ته خو یې له ځانه سره وړلای نشم.

د مینې خوندور وختونه وو.

ورځ وروسته به مو یو ځای د چکر لپاره ټاکه او همداسې به هر وخت چکرونو ته تللو!..

ورځو کې یوه ورځ ما او هغه د یوې ونې تر سیوري لاندې ناست وو.

ورته مې وویل:

زه د مینې انسان نه یم، زه اوس د نفرتونو په دریاب کې ډوب شوی یم.

که چیرې ته د خپل ځان سره مناسب هلک د ځان لپاره وګورې، تر څو تا وساتلی شي؛ نو ته به ډېره زیاته په ګټه کې واوسې.

هغې وویل:

ستا سره په یوه دقیقه اوسېدلو سره هم زه د لکونو روپو د ګټې احساس کووم.

زه به د زړه له تله خواري وکړم، تر څو تا د مینې پر لاره روان کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسما ته ولې نه پوهیږې؟

زه په داسې یو دریاب ورګډ شوی یم، چې له هغې وتل څه دومره اسانه خبره نده!

له مینې په ډکو سترګو یې راوکتل او په مینه یې وویل:

امکان لري، زه هغه کښتۍ اوسم.

کومه چې به تا تر ساحله رسوي، یو ځل مې په مړو سترګو هغې ته وکتل!

سر مې له ډېرې ناخوښې د پښو منځ ته ولوېد، رانږدې شوه.

په غوږ کې یې راته وویل:

تاته مې د یو کرولا موټر او ښکلې وظیفې بندوبست کړی دی، که چیرې زه وم یا نه خو دامې درسره وعده ده.

تا به د خپل کرغیړن دوزخه وباسم او تاته به د جنت د نعمتونو په څېر ژوند درکووم.

ورومې کتل ګلابي خندا مې وکړه، مخ مې ترې بل خواته واړاوه او له ځانه سره مې پټ وویل:

زما له دې دوزخه وباسل چیرته ستا کار دی!.

دا ورځ هم تېره شوه.

مدیر راته په هفته کې درې ورځې د چوټۍ لپاره مقررې کړې.

زما پر ځای به دا نورو درې ورځو کې یو بل هلک کار کاوه.

اوس نو بیخي وزګار وم، ښه وو موټر هم راسره وو.

یوه ورځ وروسته به چکر ته تللو، ماته یې سینما کې ښه معاش راکاوه مګر ما به اصلي خرچه له بله ځایه هم پیدا کوله.

یوه ورځ د چهارشنبې په ورځ مو وعده وکړه، تر څو سالنګ ته ولاړ شو.

ښه وو چکر مو وواهه، لاره یو څه ډېره وه.

یخ ډیر زیات وو، سالنګ ټول په واورو پوښل شوی وو.

موږ له موټره راکېوتو له ځانه سره راوړې کیږدۍ مو هواره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې له يخه مو خوند اخيسته، هغه ليرې د سورنګ موټرو ته زير شوه.

د يخنۍ رپ نيولې وه، ساړه يې کېدل!.

د سپين پرتوګ او تور کميس سره بيشکه ښکلې ښکارېده.

يو څه له بدنه چاغه وه، د مخ يې له واورې سره داسې ډير څه توپير نه کېده، صرف دومره وو چې واوره دومره نه ځليده لکه څومره چې د هغې مخ ځليده.

راوېې کتل!..

ويې خندل، ماته هم خندا راغله.

ويې ويل:

زما په تشې خندا مسته!

که غيره درکم ليونی به شې مينه!

خوا ته يې ورغلم جوخت ورسره کښېناستم.

ورته مې وويل:

ته خو داسې د کابل ښار ته ګورې، لکه څه د خوراک چې دې موندلي وي.

سترګې يې دواړه نيمه پټې کړې او داسې يې راوکتل لکه د مينې غوصه چې کوي.

دوه درې ځلې يې په سينه په کلاره کلاره ووهلم.

ويې ويل:

هنري ته د خوراک خبره کوې، د دې هيواد کتل خو سم داسې دي، لکه تږی روژتي چې د آذان پر وخت د روح افزا ډک ګيلاس پر سر واړوي.

ته نه پوهيږې، له خپله هيواده بيرون خلک د دې هيواد څومره ستر آرمان لري.

زه پيدا شوې هم په بريتانيا کې يم، او ټول ژوند مې هم همالته تېر کړی دی.

زما مور او پلار اوس هم همالته دي، هغوی نه غوښتل چې زه دې افغانستان ته راشم.

مګر زه راغلم، دلته په اوسېدو مې د مينې ژوند زده کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو میلمه پالنه مې ولیده، خلک مې ولیدل او خاص خبره دا چې د خپل مور او پلار هغه پلرنۍ هیواد مې ولید، د کوم هیواد له نوم اخیستو سره چې د خارجیانو په ذهن کې جنګ راځي، لانجې راځي، ټوپکې راځي او همداسې نور....

مګر زه چې دلته راغلم، دلته له جنګه مینه ډیره ده.

د دې ځای انسانان چې څومره مینه ناک دی، د نړۍ په یو هیواد کې به هم دومره مینه ناک خلک نه وي.

ما ورته وویل:

خا نو ته بیرته د تګ څه چانس نلرې؟

ویل یې:

لرم یې، د حوت په لومړی نیټه چې سبا ته ده؛ پرواز مې دی، مګر ستا لپاره پاتې یم.

ما ورته وویل:

اسما ته داسې وکه بریتانیا ته ولاړه شه؛ زما او ستا سره نه کیږي، له هغې مې رخصت واخیست او په کرایې موټر کې کابل ته راغلم.

نجلۍ به هره ورځ سینما ته راتله، دوه درې ورځې د سینما مخې ته ودریده په څلورمه ورځ پرې څه وشو.

هغه راوغورځېده، ما هم ورمنډه کړه، ژر ژر مې روغتون ته ورسوله، زما لدې نجلۍ سره مینه وه.

خو مجبوریت د خپلې مینې پر لور نه پریښودم، نجلۍ په روغتون کې په سد راغله.

راته یې وویل:

له ما په کانټینیټال هوټل کې بیګ پاتې که هغه راته راورسوې؛ زه نور یوه دقیقه هم نه غواړم، چې دلته پاته شم.

ورته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده، زه یې راوړم.

اوس به درته زه د نجلۍ خبره وکړم.

مگر د خبرې نه مخکې دې مبارک شه، کلی راورسېد.

حمیرا وویل:

څه څه کلی راورسېد؟

شپه ناوخته وه او د لارې په اوږدو کې له ځنډ وروسته د شپې په نهه نیمې بجې کلي ته ورسېدلو.

دا کلی لکه څنگه چې ما مخکې درته وویل:

زموږ د خپلوانو دی، دا بلکل غلته ده، دا د اسما دوی کلی دی، موږ دلته د اسما دوی کره ځو.

ویې ویل:

څه دغه د کیسې اسما ښایې؟

مخ مې ورواړاوه، په خندانه رویه مې ورته سر وخوځاوه.

ویې ویل:

مطلب د کیسې اسما به اوس په اصلي دنیا کې وگورم؟

هو نو.

دا د اسما دوی کلی دی، په دغه پورته غره کې به زه او هغه یو ځای کښېناستو او د ټول کلي سیل به مو کاوه.

دا کیسه راروانه ده، کیسه اوس لگه پټه ده وروسته پرې پوهیږې.

دروازه مې ټک ټک کړه.

له کوره تور سړی په خوبلن انداز راوواته.

له اصویلي سره یې خولې ته لاس ونیوه، چې ویې لیدم.

حیران شو، هنري ته!..

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلامونه یاره!

کله راغلې؟

خبر یې هنري اسما..

په خوله مې ورته لاس کېښود، ټولو ته مې وویل چې د اسما په باره کې به هیڅ نه وایې.

حمیرا په ټوله شپه کې نه هم اسما ولیده، او نه یې هم په حقیقت خبره شوه.

شپه مو د تیره نیشونو درلودونکو میاشو سره تېره کړه او سبا مو بیرته حرکت وکړ.

حمیرا وویل:

هنري!

د اسما په اړه هیڅا هم څه ونه ویل.

ورته مې وویل؛

بیا کیسه ختمه شوه نو!..

یو ځل بیا مې کیسه پیل کړه.

هنري ولاړ!..

او د هغې تر تلو وروسته په کانینیټال او داسې نورو اتو هوټلونو برید وشو.

د هغې بیا تر اخره معلومات تر دې جینۍ ونه رسېده.

هنري خپل غر ته ولاړ او د پیاوړي مدیریت وروسته یې خپلې ډلې ته ستره بریا راوړې وه.

ما یعنې هنري د مجاهدینو لپاره پوره شپږ میاشتې په ښار کې ولګولې او د مجاهدینو لپاره مې د یو پیاوړي مدیریت لاندې پوره اته بریدونه چمتو کړل.

چې په یوه ورځ کې ټول عملي شول، پدې بریدونو سره مجاهدینو ته د روسیې دولت له ډیر څه تېر شو.

او د مجاهدینو زیرکتیا یې ومنله،

زما مور، پلار، جعفر ورور او د کونړ په زوړ کور باندې یو ځل بیا روسانو برید وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت زه او گونگۍ ښځه د غره نه په توتانو راوړلو پسې تللي وو.
مور د خپل کور د نړیدلو او بمباریدلو صحنه له ورایه پخپلو سترگو ولیدله، د گونگۍ ښځې تر سترگو زر زري ملغلرې راوغورځیدې، هیڅ یې هم ونه ویل!.
الله تعالی ته یې لاس پورته کړ، په زړه کې یې چې څه وگرځېدل ویې ویل!
د خپل ویجاړ کور پر لور ولاړه، ما یې اوښکې ورپاکې کړې.
د مور، پلار او جعفر ورور مات هډوکي مو راټول کړل، بوډۍ ښځې د جعفر یو هډوکی په یو لاس پورته کړ.
له درده ډکه کړیکه، چې ښکاره معلومېده له زړه یې راوتې ده، له خولې یې بهر شوه.
گونگۍ ښځه مې سینې ته رانږدې کړه، هغه د خپل ځوی او زما د مور او پلار په مرگ ډیره زیاته ودردېده.
مړي مو ځمکې ته وسپارل، بیرته مو د خپل کور په جوړولو پیل وکړ، مگر هغه کور بیا تر اوسه جوړ نشو، ځکه چې ما پکې هاغه پخوانۍ مینه بیا ونه لیده!..
له خدایه مې ډیرې دعا گانې وکړې، خو بیا هیڅوک هم لکه د جعفر ورور رانغی او راته یې ونه ویل:
چې مور او پلار دې ژوندي دي.
ما نور څوک نه درلودل، ځکه نو د مجاهدینو سره به هر وخت لومړي صف د جنگ کې د زړه له خلاصه جنگېدم.
د مور او پلار غچ اخیستل مې تر ټولو لوی ارمان وو او شکر هغه هم وروسته پوره شو.
ما پدې جنگ کې هم خپله مینه اسما د لاسه ورکړه او هم مې مور او پلار پکې شهیدان شول!.
زما زړه ته اسما لکه د پسرلي د گل په څېر راننوته؛ هغه مې په پسرلي کې بوی کړه، مگر د خزان په لویدلو پاڼو کې مې بیرته د لاسه ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسما ښه نجلۍ وه، مگر ښه دا وشؤ؛ چې هغه زما پدې کړنې خبره نه شوه.

او د هغې په مخ کې مینه ناک هنري مړ شوی وو.

ته به اوس فکر کې یې چې څنگه کله زما نوم هنري شي او کله تاند شي؟

ومې ویل:

زما ټول نوم تاند هنري دی.

حمیرا کټی په لښته وواهه، ویې ویل:

ښه کیسه کوه، ومې ویل:

تر هغې وروسته مې اسما ونه لیده او په خپل جهاد کې بوخت شوم، یو وخت زموږ قوه په روسانو قوي شوه.

او مخکې ورغلؤ.

دا وخت یخنۍ بیرته بیا خپل ځای نیولی وو.

واوره ډیره وه او دا جنگ مو د کونړ سیمه کې وو.

د دښمن یوه یوه پوسته مو نیوله، د تعجب خبره خو داوه:

یو عسکر هم په پوسته کې نه وو، ورو ورو مخکې ورتلؤ.

دا مهال زما یو ملگری مولوي عمر او بل ملگری مولوي وارث خان وو، کوم چا چې بیا په راتلونکي کې په ټول افغانستان واکمني وکړه.

زه د دوی ټولو سر لښکر وم.

دا مهال یې دوی دواړه دلته رالیږلي وو، زموږ تشکیل هم یو څه زیات وو.

شکر ډیر وؤ، ځکه خو مخامخ په پوستو ورتللؤ.

مگر له بلې خوا هیڅ عسکر په پوستو کې نه وو، چې ورسره جنگیدلی وای.

موږ خبر نه وو، مگر دا موږ ته ډیر لوی دام جوړ شوی وو.

تر ډیر زیات مخکې تللو وروسته مو یو دم خیال شو، ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول لاسونه پورته کړئ، نږدې وو.

له ماسره بله لاره نه وه، زه او دوه درې نفره یې روان کړو.

ځکه موږ له ټولي مخکې روان وو، زما عادت وو زه به تل مخکې تلم.

شاتنیو عسکرو په دښمن برید وکړ، نور ترې زه خبر نه لرم.

زه یې همدلته نږدې یوې حوزې ته بوتلم، د هغې ځای ظلمونه ډیر سخت وو.

د هر نفر نه به یې د هغوی د قرار ګاه په باب پوښتنه کوله، چا چې به سم ځواب نه ورکاوه.

ډول ډول سزاګانې یې درلودلې، نوکان به یې ترې په نوځي کش کول، اوف هغه درد چې رایاد کړم.

د پښو نوکانو سخت درد کاوه،

حمیرا زما لاس وچت کړ، اوس مې هم اکثر نوکان کاږه واږه وو.

تر سترګو یې اوښکې تویې شوې، د هغې د اوښکې ځاځکی پر ځمکه ولوید، مګر ما پخپل سر حس کړ.

ورته مې وویل:

اوښکه دې پر ځمکه تویه شوه او ما په سر حس کړه؟

ویې خندل.

په کلاره یې لاس په مینه ناک انداز مخ ته رانږدې کړ او پورې یې واهه!

ویې ویل:

بدرنګه ګورې نه؟

باران دی، ژر ژر کوه، چې یو ځای پیدا کړو.

ومې ویل سمه ده.

شا وخوا وګرځیدم، له لیرې ځایه مې په غره کې په یوه ځمځه سترګې ولګیدلې!

ورته مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه، هالته مخکې خمڅه ده.

ويې ويل:

نه زه د خمڅې نه ويريږم.

ومې ويل:

راځه هيڅ هم نشته، هڅې په زور ځان مه خطا باسه!

خمڅې ته داخل شؤ، دا ځای ځنګل وو.

خمڅې ته د لندې خاورې بوی راته، چيرته ليرې د رات کيراني بوټي هم زرغون شوی وو.

له خمڅې داسې بوی راته، لکه چا چې پکې د عطرو خوش بويې پاشلي وي،

حميرا خپله سپينه واورينه غاړه د اوبو له څاڅکو د خپل پړوني په پيڅکه وچوله.

زما پرې خيال شو، تر ډېر وخت وروسته مې يو چاته د مينې په سترګو وکتل، هغې چې راوکتل

د مينه ناکو سترګو په غرض مې پوهه شوه.

سترګې يې ښکته واچولې، داسې لکه شرميدلې چې وي.

بيرون باران وريده، د انګورو تاکونو ټک ټک کول.

د انسانانو خاموشي وه، دوه انسانان په يوه خمڅه کې د باران له ويرې پاتې شول.

په خمڅه کې د بدن تر وچولو وروسته مو د رمې ځينې ميخې وچې کړې، حميرا وويل:

هنري که بيا دې راته داسې وکتل، وژنم دې ګوره!

خندا مې وکړه، ورته مې وويل:

له اسما وروسته لومړی انسان هغه ته يې چې هم د اسما په کيسه پوهه شوې.

او هم دې د اسما زړه هنري تر لاسه کړ.

ويې ويل:

د هنري زړه تر لاسه کول، د هغو نجونو د وس کار دی چې د مينې هنر ولري.

ما وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څه پرې پوهيږې؟

ويې ويل:

اسما د مينې هنر درلود، ځکه يې د نفرتونو په ښار کې ځانته مينه ناک هنري پيدا کړ.

خو دا چې تا ورسره بې وفايي کړې ده، کنه!.

دا به اوس درنه واورم.

خندا راغله، ورته مې وويل:

زما بې وفايي خو د اسما سره د کيسې له اوله روانه ده، د هغې ارمانونه مې نيمګړي پريښودل، هغه مې د مينې په ښار کې يوازې پريښوده او زه ترې بيرته خپلې پخوانۍ د نفرتونو نړۍ ته راغلم.

ويې ويل:

ته د نفرتونو نړۍ ته راغلی نه وې، تا د خپل هيواد لپاره خپله مينه، مور، پلار هر څه قربان کړي دي.

ته د مينې په هغه ښار کې وې، په کوم ښار کې چې به د جنتونو ذکر کېده، د حورو ذکر به پکې کېده.

او هماغه ښار ته له نويو ملګرو سره بلد کړې، يو نوی ژوند يې تاته درکړ.

که چيرې تا هغه وخت جهاد نه وای کړی، نو تا سره بله هيڅ لاره نه وه.

ځکه د کورنۍ د لاسه ورکولو وروسته د سړي سره بله هيڅ اسره هم نه وي.

او خپل ايماني غيرت ورته د کفارو په مقابل کې د جهاد امر ورکوي، ځکه نو تا هم جهاد وکړ.

که ستا پر ځای د اوس وخت حاکم حامد کرزی هم وای، نو ضرور به يې همداسې کړي وو.

حال دا چې هغه د امريکا په خوښه هر څه کوي، ځکه چې هغې هيڅکله هم د کورنۍ د مړينې درد ليدلی ندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا د کورنۍ د مړینې درد وکوت، که یې مسلمان هم کورنۍ وژلي وي.

نو په مقابل کې یې دا انسان راپورته کیږي او د خپل زړه په وینا ټول هیواد ته هم اور اچوي.

ځکه د ده کورنۍ هڅې هم پدې نړۍ نشته، نو څنگه دا نور انسانان د خوشحالۍ ژوند کوي؟

دا د دنیا قانون دی، که په کفارو کې هم عادل بادشاه پیدا شوی دی.

نو تر ډیره یې حکومت کړی دی، او ظالم پاچا تل د خپلو مظلومانو لخوا را پرزیدلی دی،

البته که ظالم بادشاه مسلمان وي.

هم یې خدای راپرزوي، دا ضروري نده چې ظالم پاچا دې خالي کافر وي.

ورته مې وویل:

بس بس ته خو سیاست ته لاړې یاره!..

زما کیسه واوره،

په خندا شوه، کیسه مې ورته بېرته داسې پیل کړه.

زه یې له خپلو ملگرو جلا کړم.

په داسې یوه خونه کې مې ژوند شو چې نه ترې ورځ معلومېده نه هم شپه!.

د اودس لپاره هم اوبه نه وې.

بس تیمم به مې وواهه او په یو طرف به ودریدم.

له ځانه سره مې سهار غرمه او ماذیگر له تیزې رڼا او تتې رڼا معلومول، ښه وو د ورځې به یې

یو ځل د تعذیب لپاره بیرون وباسلو.

دا هم ښه خبره وه، کله چې به یې سزاوې راکولې، نو زموږ به بیرته خپل ژوند ته تمه پیدا شوه.

هغه عالمان څه ښه وایې:

انسان له ډوډۍ پرته اووه ورځې ژوندی پاتې کیدای شي، له اوبو پرته اته څلویښت ساعته

ژوندی پاتې کیدای شي، او د اکسیجن پرته پنځه دقیقې مگر راتلونکې ته له امید پرته سړی

یوه ثانیه هم انسان ژوندی نشي پاته کیدای!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه به یې چې تعذیب ته بوتلو، نو خوشحاله به وؤ، خپل ژوند ته به مو یو ځل بیا تمه پیدا شوه.

سزاو کې یې سخته سزا د ګوتې کاټ کول، شاټ ورکول او په پښه په مرمۍ ویشتل ؤ.

ما سره دا هر څه شوي وو، مګر زه یې د ګوتې له کاټ کولو مخکې په پښه وویشتم.

درملنه یې هم راته بیرته وکړه، داسې دوه درې هفتې له تعذیبه خلاص وم.

او د پوستې په عملیات خونه کې وم، پدې ورځ هیڅوک هم د کړکۍ له لارې نه ښکارېدل، زه هم په کلار کلار له خپله تخته راکېوتم، بیرون واوره ورېده.

د کړکۍ زلفۍ مې خلاصه کړه، په کلار کلار ها خوا ورواوړېدم، فکر مې کاوه هیڅوک مې هم نه ګوري.

ځکه مې نو په واورین توپان کې منډه کړه، د پښو زور نو دلته معلومیږي.

زما یادیږي، ډیر زیات تېز مې وځغاستل، په واورین توفان کې لاره نه معلومېده.

بس په یوه خوا رهي وم، پام مې نه وو.

له یو خوا ډز وشو، په پښه یې وویشتم، عسکرو زما طرف ته منډې راووهلې.

ښه وو، د ونې تر شا پټ شوم.

یو ځای خویه ګړنګ وو، ځان مې د ګړنګ پر لور ورخویه کړ.

تګ راته سخت وو، بس په مړو حساب وم.

د ګړنګ لاندې راوغورځېدم، بې هوښه شوی وم.

یو وخت مې خیال شو، یخې اوبه مې د مخ پر ژۍ تیرې شوې.

چې سترګې مې وغړولې، خوا کې مې د یخو اوبو نهر روان وو، پښې مې ډیر درد کاوه، نه پوهېدم.

چې څه وخت دی، بس په اوبو کې مې ډیر په سخته اودس وکړ او په اشاره مې لمونځ اداء کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښه مې په ځان پسې نيولې راکش کوله دا ځای مې نه پيژانده، ځکه چې دلته په راوستلو کې يې زموږ سترګې تړلې وې.
تاند هنري د نامعلومه سفر پر لور مخه کړه، پښې مې سخت درد کاوه؛ خو لدې مخکې مې هم څو څو ځلې خپل جرات بايللی وو، هيڅ ګټه يې راته کړې نه وه.
ځکه مې د جرات بايللو سوچ هم نه کاوه، پوره درې ساعته مزل وروسته مې له ليرې ځايه يو کور وليد.
چې درې کونجه چت يې درلود او واوره ترې لړه لړه لاندې راغورځېده.
له ذهنه مې هر څه وتي وو، دومره نه پوهېدم، چې پدې وخت کې چې زما تر پښې وينه روانه ده.
اودس به مې مات شوی وي او کنه!
ځکه چې واوره کې روان وم، اوبه هم نه وې.
تر څو اودس پرې وکړم.
د ماښام تياره خوره وه، ښکاره معلومېده چې ماښام دی.
واورې خپل توپاني غونډوسکي په ځمکه غورځول، ما هم په يو اوار ډاګ د واورې پر سر لمونځ وکړ.
د ماښام خړه وه، مخامخ کور کې ژيړ څراغونه بل وو، ښيښو يې خوله نيولې وو.
زه په سر زخمي او په پښه لګېدلی د کور مخې ته ودريدم، له ډېره درده زنګيدم.
ځانته مې همدا يوه توصيه کوله، بس چې دغه دروازه دې وټکوله بيا وغورځيږه!
دوی د الله تعالی بنده ګان دي، انشالله ضرور بدې مرسته وکړي.
ډير په سخته مې د دروازې پر لور لاس تېر کړ.
خو تر ما مخکې له هغې خوا دروازه خلاصه شوه، زما سترګې کړيغې راووتې.
د هغې د کتلو سره راوغورځېدم، دا هغه کلی وو کوم کلي کې چې ما او تا تېره شپه تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه ځای کې اوس کلی جوړ شوی دی، مګر مخکې کلی نه وو.

زه په ځان پوه نشوم، بس بې سده وم.

یو وخت مې سترګې پرانیستلې، د کټ پښو ته مې یو ماشوم ولاړ وو.

مور یې له لیرې ځایه غږ کړ، هنري!

وه هنري!

زه حیران شوم، چې اسما خو وپیژندم.

مګر ماشوم ورغږ کړ، ها مورې راشه ناروغ په هوښ راغی.

ما له ماشوم څخه وپوښتل، هغې هنري چاته وویل؟

ویې ویل:

تاته یې وویل؟

فکر مې وواهه، وارخطا شوم، دا د اسما کور وو.

هلک وخندل، بیا یې وویل:

نو نور یې چاته وویل دلته خو هنري یوازې زه یم.

زه هک حیران شوم، چې اسما پدې هلک هنري نامه ولې ایښې ده او زه یې څنګه لا تر اوسه ونه پیژندم.

بل د دې کور خو په خارج کې وو، دا دلته پدې دخته کې څه کوي؟

سوالونه ډیر زیات وو، مګر د یو سوال ځواب مې شکر پیدا کړ.

چې ما ږیره پریښې وه او د ږیرې لرونکي تاند هنري او بې ږیرې ډیر فرق لري،ځکه خو یې ونه پیژندم.

بس ومې ویل:

باید چې له دې ځایه ووځم.

بیرون راووتم، واورین توپان ډیر تېز وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیرته کور ته ننوتم، په راډیویې خبرونو کې یې وویل:
چې دا توپان به نږدې یوه هفته وخت ونیسي، دا وخت مې اسما خواته راغله.
ورنه مې وپوښتل:
ستا خاوند چیرې دی، ځوی دې ماشاالله هوښیار دی.
هغې وویل:
زه خاوند نلرم، په غمجنو سترګو یې راوکتل، ما ترې ژر سترګې واړولې.
ویې ویل:
ما له یو هلک سره د زړه له تله مینه درلوده.
هغه هلک د سینما کارکوونکی وو، ما به له هغې سره شپې تیرولې، یوه ورځ زما او د هغې تر منځ لانجه راغله.
هغه غوښتل ما پریږدي، نه هم ورسره د دې فکر وو چې د اسما به ځوی پیدا شي.
او نه هم ورسره د دې فکر وو، چې تر ما وروسته به اسما د خلکو د پیغورونو ښکار شي.
زه یو ځل د هغه په مخ کې بې سده هم شوم، کله چې مې ماشوم پیدا کېده، نو ما هغه د کانټینینټال هوټل ته ولیږه، تر څو زه پرې یو ناڅاپي د ځوی زیری وکړم.
مګر زما فیصله غلطه وه، کاش ما هغه هغې بدبخته کانټینینټال هوټل ته استولی نه وای!.
د هغه له یادګاره زه صرف دغه یو کورګی لرم، دا مې دلته ځکه جوړ کړ:
تر څو د خپل هنري تنده پرې ماته کړم، هغه ماته یو وخت ویلي وو، چې زما کور د نورستان او کونړ په منځ ساحه کې وو؛ زه هم دلته راغلم او کور مې جوړ کړ، او ها د هنري د ځوی نوم مې هم هنري کېښود.
تر څو ټول عمر له هنري سره واوسم.
له اوښکو ډکې سترګې مې راپورته کړې، یو ځل مې مین هنري رایاد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کابل او سالنګ چکرونه مې ذهن ته راغلل، يو ځل مې پريکړه وکړه، چې رازه اسما ته ووايه:

چې زه يم ستا هغه هنري چې ته يې په يو ځل کتلو باندې له خپله سره هم تېره يې!..

هاغه هنري زه يم چې تا ورته خپله بريتانيا پرېښې او د هغې د مينې ماتولو لپاره دې په نورستان کې ځانته کور جوړ کړی دی.

هو هماغه هنري يم، چې ته يې په کتلو پسې لکه واوره ويلي کېږې، او لکه شمعه ختميږې.

بيرون د واورې توپان دقيقه پر دقيقه زياتېده، په کور کې زموږ له درې واړو بغير هيڅوک هم نه وو.

زه خو حيران دېته وم، چې زما ځوی هم پيدا شوی دی.

مګر ما بيا هم د خپل ځان سره مينه نه کوله او همدا اوس اوس له جنګه راغلی وم.

په هر حال زه پدې هر څه نه وم خبر، له اسما مې د راډيو غوښتنه وکړه.

هغې راډيو راوړه؛ ما راډيو چالانه کړه تر څو د هوا حالات او يو څه خبرونه پکې واورم.

دا وخت يې په خبرونو کې وويل:

په افغانستان افغان مجاهدين او د دې خاورې اصلي بچيان واکمن شول، پدې ښاوره پوره لس کاله د بهرني يرغلګرو (روسانو) واکمني چلېده، مګر اوس ورڅخه بهرنيان، خارجيان بهر شول، د دغه هيواد وګړي به هم يو څه وخت د آرامۍ ژوند انشاالله وکړي.

له خوشحالۍ مې ټوپونه ووهل؛ داسې رامعلومېده لکه د مرحوم پلار او خدای ښښلې مور او د خپلو ټولو کليوالو غچ مې ورځينې اخيستی وي.

هغوی زموږ له هيواد څخه شکر شرمنده ووتل، مګر ما غوښتل له اسما سره خپله رېښتينې پيژندګلوي وکړم.

د ماذيګر درې بجې به وې، واوره هم ودريدلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مگر ځمکه يې پخپل سپين والي له سره تر پايه پوره پوښلې وه، اسما په خپله خونه کې د بازو جامو په گنډلو بوخته وه.

اراده مې کړې وه، چې په هر څه يې پوهه کړم.

مگر ناگهانه مې ذهن ته يوه نظريه راغله، ومې غوښتل چې د خپل ژوندون زيری په اسما باندې تر يو څه چکر وروسته وکړم.

مگر اسما به ما له ځانه سره چکر ته څنگه بوتلله، هغې خو فکر کړی وو چې زه کوم پردی يم.

خونې ته يې ورغلم، ورته مې وويل:

اسما!

زه تا پيژنم، ستا نوم هم ماته ياد دی.

او ستا په پوره شناخت هم خبر يم، ته د بريتانيا نه راغلې يې.

تا خپله کيسه کې دا خبره کړې نه وه، کنه؟

سترگې يې راووتې، حيرانه شوه چې دی پرې څنگه خبر دی؟

ما ورته وويل:

زه پوهيږم ته ډيرې زياتې پوښتنې له ځانه سره په زړه کې لرې، مگر نن پر ما باور وکړه.

له ما سره راځه، زه به تاته چکر درکړم او يو ښکلی زيری به هم دربانديې وکړم.

هغې راسره ونه منله، دا وخت مې وکتل دا مخابرې ږغ خاموشه وو، ژر مې اوچت کړ.

قومندان جبار وو، ويل يې:

ژر ژر ځان راورسوه هلکه!

روسان خو مو شکر د الله په مرسته له هيواده وباسل اوس راته له پنجشيريانو خدای روسان جوړ کړي دي.

ما فکر وواهه، بس نور مې نه غوښتل جنگ وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مخې ته زما ښکلی ژوند په انتظار وو، قومندان جبار ته مې وویل:

قومندان صاحب زه وسله دروړم درتسلیموم یې، نور نه غواړم چې جنګ وکړم؛ بس دا مو هدف وو تر څو روسان لدې پاکې خاورې وباسؤ.

زه انشاالله سبا سهار ته کابل ته پخیر درځم.

لدې سره مې داسې خبره وکړه، له اسما سره مې هم خبره همداسې نیمه کې پرېښوده.

له ځانه سره مې پریکړه وکړه، چې له بیرته راتګ وروسته به ورته ټول ریښتیا ووایم.

هغه لا تر اوسه هم په ریښتیا خبره نه وه.

دا ورځ په کلار کلار ختمه شوه، د خبرونو والا اټکل غلط وخوت.

او شکر د سور لښکر د وتلو سره سپینه واوره هم الله تعالی ودروله، دا به د الله تعالی خوښه وه.

هغه مشران وایې:

له هرې تیارې وروسته رڼا راځي.

پر ما هم تر ډېرې سختۍ وروسته کومې چې ما په زندان کې تیرې کړې، الله تعالی راباندې رڼا راوستله،

زه په تمه وم؛ چې ژر ژر پخیر سبا شي.

او زه هم هاغه د جګړې ژوند د ابد او ابد لپاره پریږدم.

دا شپه له ډېرو خوشحالیو وروسته سبا شوه او ما هم خپل ټوپک او د جګړې ټول وسایل له ځانه سره راوخیستل!

د دې اټکل مې وکړ، چې پخیر کابل ته ځم.

لدې ځایه مې حرکت د هماغې ځای پر لور وکړ، چې زه پکې بندي وم.

پښې مې لا هم درد کاوه، روسان مو په هیواد کې نه وو، مګر زما په پښه کې یې نښان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پخواني ځای کې اوس مجاهدین وو، هاغه ځای مې هم وکوت کوم ځای کې چې به یې ماته سزا راکوله.

ټول ځایونه مې له نظره تېر کړل، په معبث کې یې د همدې ځای هغه عسکر پراته وو، چې زما په زورولو پسې به یې خندل!.

او خوند به یې ورڅخه اخیسته، دا مې له ځانه سره ومنله د ظلم حاکمیت که هر څومره هم قوي وي، یو ورځ د الله تعالی د یو عادي مخلوق انسان له لوري ضرور ړنګیدای شي.

دلته په پوسته کې موټرونه وو، مجاهدینو مرسته راسره وکړه او تر سړکه یې راورسولم.

د سړک پوستې ته یې وسپارلم، هغوی شکر ښار ته راولیږلم او په کلار کلار د کابل ښار ته ووتم.

خپل وسله هر څه مې ورته تسلیم کړل، شکر ما چې څوک پیژندل د هغوی لاس کې اوس ټول افغانستان وو.

او ان تر رباني مو هم خبره رسېده، ځکه نو د مرکز په مرسته مې خپله مخابره د اسما له مخابرې سره وصل کړه او سیده د اسما له مبایل سره وصل شوم.

ویې ویل:

اسلام علیکم!

ما وویل:

وعلیکم سلام اسما څنګه یې ښه یې؟

ویې ویل شکر.

اسما ودې پیژندم؟

ویې ویل: نه

ومې ویل: که ولاړه یې کښېنه او یو ګیلاس اوبه ځانته ضرور کیږده، ځکه د داسې خبر په اوریدلو سره په هر چا د زړه حمله راتلای شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې خندل:

ښه سمه ده لګ صبر وکړئ.

وشو!

ښه اوس ووايې، مهرباني!..

ښه ګرانې اسما جانې زه تاند هنري يم، ستا مينه!..

ويې خندل، ويې ويل:

خا تاسې د دې لپاره زنګ وهلی وو، ما ورته وويل:

هو

ويې ويل:

زما خاوند تاند په يوه بمي چاودنه کې خپل ژوند بايللی او د مړو ژوندي کېدل بغير له فلمونو په بل څه کې نه وي.

ومې ويل:

څو ورځې مخکې ستا کور ته د غټې بړيرې درلودونکی سړی درغلی وو.

که فکر دې وي، هغه ستا په اړه يو څه زيات پوهېده!..

له هغې په ژړا ځواب راغی څه څه؟

هغه ته وې، هنري!

ب ب ب ت بابب

اړيکه قطعه شوه، بار بار مې د اړيکې د وصل کولو هڅه کوله.

مګر نه وصل کېده، يو ځل وصل شوه.

د کوچني ماشوم بږغ وو، ويې ويل:

ماما جانه مور مې زه دنيا ته يتيم راوستی يم، زه په کور کې هيڅوک هم نلرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور باندې مې څه وشول، ماما زه پلار نه لرم.

مور به مې ويل:

بچيه که هر څه کوې کوه يې، مګر که د کومې نجلۍ سره دې مينه پيدا شوه له اوله نه راته ووايه!

چې درته يې په نکاح کړم.

داسې نه چې خداى ناخواسته يو بله ښځه هم دې دنيا ته لکه ستا په رقم يتيم بچي راوړي.

او لکه زما يې قسمت خوار شي او د تاند هنري په غم کې شپې او ورځې تيروي.

له سترګو مې ګرم ګرم څاڅکي وغورځېدل، د خپل ځوى خبرې ته سخته ژړا راغله، هنري د يوې نجلۍ له ژوند سره لوبې کړې وې.

ځمکې ځاى نه راکاوه، هيڅ مې هم کولاى نشو.

بازې وخت انسان ته الله تعالى داسې ازموينې هم مخې ته راوړي، ژر ژر مې خپلې اوښکې وچې کړې.

مخابره مې راپورته کړه، هلک لا هم خبرې ختمې کړې نه وې.

په سلګيو کې مې ورته مې وويل:

بچيه ته يتيم نه يې، زه ستا پلار يم.

او ستا حقيقي پلار يم، بچکه د مور په مخ دې يو څه اوبه وپاشه هله!

ويې ويل:

سمه ده.

فکر کووم، اسما رابيداره شوه، ځکه چې اړيکه يې قطع شوه.

داسې نيم ساعت وروسته يې بيا اړيکه وصل شوه، هله دا خو واوره شوې ده کنه؟

حميرا بيرون ووتله، چې ويې کتل ريښتيا هم واوره شوې وه؛ هغې په واورې لوبې شروع کړې.

دومره ډيره نه وه لګه هرې خواته پرته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکر باران دریدلی وو، لمر راوخوت واوره هم په کلار کلار ویلي شوه، لمونځونه مو وکړل یو ځل بیا مو سفر ته ادامه ورکړه.

حمیرا وویل:

ښه کیسه کوه،

اړیکه یې تر نیم ساعت وروسته وصل شوه، ما له اسما سره په خبرو د زړه هغه بړاس وباسه چې دا دومره وخت مې په زړه پروت وو.

هغې وویل:

زه پخیر کابل ته درځم.

ما وویل:

سمه ده، راشه پخیر !

هغې هماغه وخت کې حرکت راکړی وو.

هغه وخت خو اوس پشان موبایلونه نه وو، چې ځای ځای مې یې احوال اخیستی وای.

ځکه یې نو نور له احواله خبر نشوم، زه دلته له خپلو ملګرو سره ښه خوشحاله وم.

زما د راز ملګری فرید وو، هغه له ما سره د سینما په تمثیل کې هم وو.

له هغې سره به مې یو ځای طرحې جوړولې او د کانټینیټل طرحه یواځې ما جوړه کړې نه وه، فرید راسره پکې سل په سله شریک وو.

د هغې په وسیله خو زه هم ډیر قوي وم، ځکه ما او هغې تر ټولو سخت کار ته اوږه ورکړې وه.

په هر حال دا ورځ تېره شوه، مګر اسما راونه رسېده.

د شپې مو خبر تر لاسه کړ، د پنجشیریانو له لوري په ماهیپر او د کابل په ځینو سیمو درې توغندي ویشتل شوي دي، ډیر زیات خلک پکې وژل شوي دي.

زړه مې ترک وخوړ، فرید او نورو ملګرو تسلي راکوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مګر ما سره بله لاره نه وه، په همدې نیمه شپه ورپسې روان شوم.
یاران دې ژوندي وي، تکلیف یې راسره وکړ.
په ماهیپر کې هیڅ هم نه وو، ټول ټپیان او خلک یې روغتون ته وړي وو.
روغتون ته روان شؤ، په لګ وخت کې شکر تر روغتونه هم راورسېدؤ، یو یو ناروغ مې کاته!
زړه مې درزا کوله، په ناروغانو کې خو نه وو.
مرده خانې ته ورغلم، ګورم اسما ناسته ده خپل مخ په سپېرو وهي.
مخ ته یې کوچنی ماشوم پروت دی، زما ځوی؛ هغه ځوی چې مور به پرې تر پنځه کاله یتیمۍ وروسته د دې زیری کړی وي.
چې ته له یتیمۍ ووتې، هغه ځوی چې د ځوی په نوم غبږ کول ورته زما ارمان وو.
هغه ارمان مې عمري ارمان پاته شو.
بس کوچنی هنري په حق ورسېد، د تقدیر به همدا خوښه وه.
دا هر څه راپېښ شول، اسما لیونۍ شوه، ځوی مې د لاسه ورکړ او نورستان هم راڅخه د ابد او ابد لپاره پاته شو.
حمیرا وویل:
نو اوس ته د چا کره اوسیږې؟
ورته مې وویل:
نه د کیسې نه به مخکې ټوپونه نه وهې، کیسه باید پوره واورې!
بس هماغه ورځ شوه، په کابل بریدونه شروع شول.
له یو خوا به پرې مسعود راکټونه غورځول، له بلې خوا به پرې ګل بدین حکمتیار راکټونه راویشتل.
کابل خپله ټوله ښکلا د لاسه ورکړه.
زه هم ترې ووتم، اسما مې ننګرهار کې په یو زیارت کې پرېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته مې وویل:

پدې ډېر خیال کوه.

زه هم لوی ملا صاحب حفظه الله خپلې خواته یعنې کندهار ته وروغوښتم.

دا چې ما او هغې یو ځای جهاد کړی وو، نو د جهاد ښه پاښه ملګري وو.

هغه عالمان وایې:

د څلورو ځایونو ملګري هیڅکله هم له چانه هیرېږي، لومړی د مکتب ملګري دوهم د جهاد ملګری دریم د معبث یا بند ملګری څلوم د سفر ملګري!

موږ هم د جهاد ملګري وو، په لومړي کې شپږ تنه برابر شؤ.

شاوخوا مدرسو ته ټول ولاړؤ، په لومړي ځل هیڅ نفر راسره له مدرسې راوچت نشو.

په دوهم ځل هم، په دریم ځل مو یوه شورا جوړه کړه چې شورا ته لوی ملا صاحب وفرمایل:

تاسې به تر اوسه پدې هم خبر نه یاست، چې موږ ولې جګړه کوو.

له جیبه یې انځورونه راوباسل، ویې ویل:

موږ د دې لپاره جهاد وکړ، چې د کورنیو عزتونه مو خوندي شي.

په هیواد کې په ارمه ژوند لدې سرو کافرو څخه وکړؤ، مګر د هیواد په ختیځ کې یوه ډله راپورته شوې له لویدیځ والو سره جنګ کوي.

له هرې خوانه په هیواد کې ظلم روان دی.

دا لومړی انځور وګورئ، په کندهار کې یو قومندان دی.

ځانته یې خپله حجره کې له هلک څخه نرښځی جوړ کړی دی او ګډوي یې!.

دومره نه پوهیږي، چې که زما د ځوی سره څوک داسې وکړي، پر ما به څه حال وي؟

مګر نه!..

فحشا ته یې لمنې بډ وهلي دي.

دلته وګورئ، پښتنو د فارسیوانانو په سرونو کې میخونه ټک وهلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته وګورئ، فارسیوانانو د پښتنو له ښځو او میندو څینې اندامونه غوڅ کړي دي.
تاسې یې ګورئ، په لښتو کې یې د پیغلو سینې نیولې دي او په بازار کې یې ګرځوي.
دوی په زور او طاقت پسې لیونیان دي.
روسانو مو عزتونه لیلامول خالي، دوی مو لوڼي وژني او بیا مو عزت لوټوي.
لیکوال:
(دا هغه ریښتیني پیښې دي، چې په هغه وخت کې یې په واقعي ډول شتون درلود.)
لدې سره مور هم تکل وکړ، چې هر څنګه کیږي باید خلک پیدا کړو.
په ډیرې خوارۍ مو پوره دیرش نفره پیدا کړل، په دیرش نفرو مو جګړه شروع کړه.
زما هڅې هم نه ځوی وو، او نه اسما!
بس بیرته مې خبلې جګړې ته کار ووایه، د جګړې سره د هرې سیمې نه خلک د خپلو ټوپکو سره راوتل او زمور د لیکو سره شاملیدل!.
واه څومره خوندوره ورځ وه.
یواځې مور نه وو، چې د ظلم ختمول مو ارمان وو.
بلکې دا اوس د ټول افغانستان ارمان وو، د رباني عسکرو او خلکو به مور ته د پاکستان خلک ویل، زما ملګري هم پکې وو مګر ټول مې پریخودل، خو خوشحاله پدې شوم.
چې د خلکو له راتللو سره فرید هم د رباني ډله پریښوده او له مور سره یې یو ځای توب ته زړه ښه کړ.
په ډیر لګ وخت کې مو شمیر تر درې سوه اوبیا درې زره شو.
زه او لوی ملاصاحب سخت حیران شؤ، ځکه له مدرسو څوک جنګ ته نه راځي.
دا نظر چې د هر چا وو غلط وو.
که خلک جهاد ته راځي، نو هاغه خلک راځي چې ظلم یې لیدلای وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ باید کوسو او کلیو کې په خلکو پسې گرځیدلي وای، زه لکه د پخوا په څېر بیا د جگړې لومړۍ لیکې ته راتلم.

ځکه تر ټولو زیات باور د دې ځای پر ما کېده.

او په دیرش کسیزه ډله که به هم تر نورو مخکې زه تلم.

زموږ د شمیر له ډیرېدو سره شکر په افغانستان کې کلار کلار ظلمونه کم شول.

گل بدین پیښور ته وتختېده، او مسعود هم د امارت په راتللو سره له جنگه لاس واخیست.

تر ډېر وخت وروسته مې یو ځل بیا کابل ولید، مگر هیڅ هم پکې روغ نه وو.

هرې خوا کنډوالې کنډوالې وې.

موږ چې ښار ته ننوتو خلکو راته حیران حیران کتل، د رباني کسانو د امارت عسکر خلکو ته ډېر بد خلک معرفي کړي وو.

هغوی موږ ته داسې کتل، لکه موږ چې وحشي حیوانات یو او اوس به دوی ټول وخورو.

مگر داسې نه وه.

زموږ ارمان د همدې کابل له ظلم خلاصیدل وو.

کوم چې وران ویجاړ پروت وو، خو خیر افغانان تل د خبرونو په خبرو او تبلیغاتي خبرو پسې ځي.

خپله له ځانه سره دومره دماغ هم نلري او گوري هم نهْ!.

مگر دوی هم ملامت ندي، جهالت دی.

ناپوهي ده، بس چې چا ورته څه وویل هماغه مني!..

ساده گان خلک دي.

د کابل په جوړولو مو پیل وکړ.

مگر زه یې دلته پرینښودم، او لوی ملا صاحب خپل کندهار ته وغوښتم.

زه د هغو شپږو تنو څخه وم، چې له اوله مې په جهاد کې برخه اخیستې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه نو زه د امیر المومنین ملا صاحب تر ټولو نږدې نفرو څخه یو نفر شوم، زموږ مطلب دا نه وو چې حاکمان دې شو.

بلکې له افغاستانه د فساد گرو د جرړې ختمول مو مقصد وو.

مگر وروسته بیا ټول افغانستان شکر راپاتې شو، تر څو حاکمیت پرې وکړو.

او خدمت ورته وکړو، هره ورځ به مو خوارۍ کولې، او سختۍ به مو د خپل هیواد لپاره گاللې، اسما لیونۍ وه.

او په میاشت کې به یې زه ضرور یو ځل خوا ته ورتلم.

هغه به تل په غیږ کې له ځانه سره تیره ایښې وه، او زنگوله به یې.

کله به پورته شوه او د زیارت په طرف به ولاړه، او وبه یې ویل:

زما ځویه زه تاته ضرور پلار راولم، ته به یتیم نه مړ کیږې.

ته دعا کوه چې ژر ژر کابل ته خپل پلار ته ورسیږو، زما هنري ځویه زما گلاب ځویه زما تاند ځویه

حمیرا اوښکې پخپل نارنجي نستوڼي چې تورې لیکې یې درلودې، وچې کړې.

پزه یې هم پرې پاکه کړه، زما په اوږه یې سره کیښوده، او د ماښام په خړه کې راسره یو ځای د رمې سره فنا شوه.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال لنډه پېژندنه:

سيد ادريس سادات په کال ۱۳۸۲ د بايللي افغانستان په شمشتو نومي کيمپ کې د مهاجرت پر مهال په يوه ديندارہ او پور علمه کورنۍ کې دنيا ته سترګې پرانيستلې!..

د نوموړي د کورنۍ اقتصادي وضع له هيواده د مهاجرت پر وخت ډيره خرابه وه.

مګر هيواد ته په راستنېدو، الله تعالی ښکلی ژوند ور په برخه کړ.

د نوموړي پلار سيد شيرين پاچا افغانستان ته پوره ديرش کاله د ماين پاکۍ په برخه کې خدمت کړی دی.

او خپلو بچو ته يې حلاله نفقه پيدا کړې ده.

سيدادريس سادات پنځه ورونه لري، چې په ټولنه کې يې د ټولنې عام وګړي په بيلابيلو خدمتونو سره پيژني.

او په هره برخه کې دغه پر علمه او پرتمنه کورنۍ خپلې خوږې خاورې ته خدمات ترسره کوي.

نوموړي سره د خپلې کورنۍ د امريکايې يرغل پر وخت افغانستان ته د مهاجرت له ژونده پنا راوړې ده.

سيدادريس سادات په کال ۱۳۹۰ کې د ننګرهار په نامتو مدرسه ګمرک جماعت کې زده کړې پيل کړې، او په کال ۱۴۰۰ کې له دغې مدرسې څخه د سپيڅلي او پاک کتاب قران عظيم الشان حافظ فارغ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیوي زده کړې یې د ننګرهار په استقلال لیسه کې وکړې او د کانکور په امتحان کې د پښتو ادبیاتو پوهنځي ته بریالی شو.

اوس لپاره یې دغه اثر ستاسې په لاس کې دی، هیله ده چې خوند ورنه واخلئ.

هیره دې نه وي، چې سید ادریس سادات د دې اثر سربیره نور ناولونه هم لري، کوم چې نومونه یې ناځوانه نجلۍ، لوی امپراتور او همداسې نور دي.

تاسې کولای شئ، چې د نوموړي هر کتاب په ننګرهار کې د مومند خپرندویې ټولنې څخه تر لاسه کړئ.

د ننګرهار ملي راډیو د نشراتو مدیر

سعید جواد

په درنښت!

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library